

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
«Ніхто бо не може
покласти іншої основи»
Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж ще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 80 Лист. - Груд. 2010 № 6

ЗМІСТ

Чудесне народження Ісуса	3
Чи є самогубці морально відпові- дальні?.....	6
Малі нагоди робити добро іншим...7	
Корисне дослідження Біблії	10
Добрий самарянин	12
Хто може молитися і про що?.....	14
Що годиться в суботу?.....	17
Чого вимагає Єгова?	19
Небесне зацікавлення грішниками..	22
Прийде бажання всіх народів	25
Кінець віку – важкий час.....	27

*«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай
на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб
бачити, що Він буде казати мені, і що
відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1*

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушуються... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про радіо- та телевізійні програми, публічні проповіді та літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викупу – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Божа», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх створених людьми партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це є виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні й Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камінем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається обтискування, формування і шліфування посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що основа надії для церкви і для світу полягає в факті, що Ісус Христос «за благодаттю Божою смертю скуштував за всіх», є «викупом за всіх», і «часу свого» буде «світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що надією церкви є можливість бути схожою на свого Господа, «бачити Його, як Він є», стати «учасниками Божої Істоти» і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що теперішнім завданням церкви є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Тит. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що надія для світу полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

«DAWN OF NEW ERA»
Published every second month by
UKRAINIAN DAWN BIBLE STUDENTS
ASSOCIATION
«ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ»

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті повинні бути переглянуті щонайменше трьома братами, перш ніж вони з'являться на сторінках «Зоріння Нової Доби». Це стосується всіх давніх статей, написаних за часів брата Рассела, а також нових, які мають бути написані в згоді з основними доктринами Святого Письма.

Хочемо повідомити всіх читачів «Зоріння Нової Доби», що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на наступні адреси:

UKRAINIAN DAWN STUDENTS ASSOCIATION
BOX 3511, REDWOOD POST OFFICE
WINNIPEG MANITOBA R2W 3R4 CANADA
та п/с 6890
м. Львів, 79058

ЧУДЕСНЕ НАРОДЖЕННЯ ІСУСА

Не дивно, що люди піддають сумніву Біблійне вчення про чудесне народження Ісуса. Вольтер, Пейн, Інгерсол та інші заперечували його. І ми не сумніваємося в праві д-ра Акеда та інших підхоплювати ті самі аргументи сьогодні. Ми живемо у вільній країні. В наші дні відвертість не обов'язково веде на ешафот. Ми раді, що маємо цю свободу.

Але нас дивує, що д-р Акед і далі заявляє, що він є християнином, і далі зберігає за собою посаду пастора християнської церкви, заперечуючи при цьому сам фундамент християнської релігії. Наше здивування зростає, коли ми бачимо, що після того, як він відверто визнав своє невір'я, його вибрали головою Федерації Церков у Сан-Франциско.

Подумайте над значенням голосів: більш, ніж три четверти цієї Федерації (78) погоджується з тим, що Ісус не народився надприродним чином! Менше, ніж чверть (22), вірить в фундаментальне вчення християнства!

Ми можемо чути, як ці вчені джентльмени протестують, кажучи: «Пасторе Рассел, ви повинні усвідомлювати, що в наші дні є два християнства. Ми належимо до новітнього і більшого, яке має підтримку всіх коледжів. Тому ми перші маємо право називатися християнами. Старий погляд, якого ви тримаєтеся, містить доктрини про людську гріховність і божественне покарання, за які треба заплатити смертю досконалого, безгрішного Спасителя. Ми, «модерністи», все ще тримаємося Христа, але як великого Учителя – не як Відкупителя. Ваш застарілий погляд розглядає особистий гріх. Наш новіший ширший погляд розглядає національні і громадські гріхи, їх лікування та поступову еволюцію людського роду до доско-

налості і вічного життя – коли виживатимуть лише найбільш пристосовані».

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ СЛУЖИТЕЛІВ

Якщо б кількість і вплив були єдиним критерієм, через який слід розпізнати християнство, то нас могли б змусити поступитися цим пунктом. Але такого критерію немає. Християнство було встановлене Ісусом і Його апостолами. Невір'я небагатьох чи багатьох не може змінити християнства. Якщо ми доведемо нашу точку зору, ми будемо надіятися, що сімдесят вісім представників коледжів, які вірять в християнство(?), зрозуміють, що, зберігаючи ім'я християнин і утримуючи посади пасторів в християнських церквах, вони лицеміряють і повинні відмовитися від цього або схилити свої зібрання об'єднатися з ними під якимось новим іменем, таким як «гуманітарії».

Схвалення тільки кількох вчень Ісуса, таких як Золоте Правило, з одночасним відкиненням інших, не дає нікому права називатися християнином. Платон, Конфуцій та інші мудреці виклали деякі вчення, які ми схвалюємо. Чому б не прийняти їхніх імен? Тому що вони не такі популярні сьогодні?

* * *

Д-р Акед визнає, що св. Матвій навів родовід Йосипа, котрий всиновив Ісуса як свого вихованця – сина своєї незайманої дружини через божественну силу. Він визнає, що св. Лука представляє родовід Марії, матері Ісуса. Він визнає також, що Євангелія св. Івана говорить про передлюдське існування Ісуса.

Але д-р Акед піддає сумніву доказ, що Ісус Сам підтвердив Своє надприродне народження. Він сміливо заявляє, що св. Петро ніколи

не говорив про це. Він урочисто вказує нам на послання св. Павла, які, за його словами, не навчають про те, що Ісус був надприродною Особою. Хтось, читаючи вислів д-ра Акеда, може припустити, що він повністю вірить і погоджується з науками Ісуса, св. Петра і св. Павла, і коли б вони говорили про чудесне народження, він щиро вірив би і захищав це. Давайте подивимось! Давайте дамо д-ру Акеду і його сімдесяти вісьмом прихильникам доказ їхньої помилки і приймемо Біблію. «Любов сподівається всього!»

Біблія стоїть або падає як цілість. Її план спасіння зібрав до купи вчення Ісуса, апостолів і пророків і не може бути ані прийнятий частково, ані відкинений частково. Якщо Ісус і Його апостоли навчали, що Він мав особливе народження для особливої мети, і це мало б бути правдою, тоді вони були лихими обманщиками. Тоді жодного їхнього слова не можна приймати, ані жодному з них – довіряти. Називати Ісуса Великим Учителем, а потім говорити, що основа Його вчення є хибною, несумісною, натякає на згоду з неправдою.

СВІДЧЕННЯ СВ. ПЕТРА

В основному Ісус навчав методом наведення на роздуми. Роблячи чуда, Він був зі Своїми учнями, ймовірно, протягом двох років, перш ніж запитав їх: «А ви за кого Мене маєте?» Коли св. Петро заявив: «Ти – Христос, Син Бога Живого», Ісус відповів: «Не тіло і кров тобі оце виявили, але Мій Небесний Отець» (Мт. 16: 15-17).

Чи таким чином св. Петро не виявив свою віру в те, що Ісус був Сином Бога, а не сином Йосипа? І чи не схвалив цього Ісус, посилаючись на небесного, а не на земного Отця?

Що Ісус мав на увазі, коли сказав: «Перш, ніж був Авраам, – Я є»? Мимоволі Він навів їх на думку про Своє передлюдське існування – або ж сказав неправду! Схоже, Він молився до Отця: «Прослав, Отче, Мене Сам тією славою, яку в Тебе Я мав, поки світ не постав» (Івана 8: 58; 17: 5). Якщо б Він не мав попереднього існування, а був народжений як інші, Його слова були б неправдиві. А може Великий Учитель був великим обманщиком?

Ще Ісус сказав Своїм учням про Своє вознесення туди, де Він був раніше. Якщо Він не мав попереднього існування, якщо Він не мав особливого народження, то чи не можемо ми розуміти ці слова обманливими? Подібно Ісус говорить про Самого Себе як про «хліб, що з неба зійшов» (Івана 6: 62; 32-35; 41).

Безперечно, Ісус був народжений чудесним чином, інакше Він був би найбільшим і найбільш вдалим з усіх ошуканців, і тому найгіршим зі всіх. Нехай кожен зробить свій вибір. Нема ніякої середини.

ПОГЛЯД СВ. ПАВЛА НА ЦЮ ТЕМУ

Почувши від Ісуса і Петра, почуймо й від св. Павла. Який зміст або яке значення виразу св. Павла, що Ісус «роджений перш усякого творива», що «Ним створено все на небі й на землі, видиме і невидиме... усе через Нього й для Нього створено; а Він є перший від усього, і все Ним стоїть?» (Колосян 1: 15-17). Ці слова апостола напевно не є в згоді з теорією, що Ісус почав Своє існування так само як інші – що Він був сином Йосипа.

Ще св. Павло пише, що наш Господь Ісус Христос, «бувши багатий, збіднів ради нас» (2 Коринтян 8: 9). Ще він проголошує: «Він, будучи у Божій подобі, не думав привласнити рівність Богові, але умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини» (Филип'ян 2: 6, 7, Diaglott).

І знову, що означають слова св. Павла, що Ісус був «святий, незлобивий, невинний, відлучений від грішників?» (Євреїв 7: 26). Якщо Ісус був сином Йосипа – Він не був відлучений від грішників, а належав до того самого роду, що й всі інші, і також потребував відкупителя.

ВИСЛОВИ СВ. ІВАНА

Вся рання церква вірила вислову Ісуса, що Він був Сином Божим, якого Отець послав у світ, щоб Він став Спасителем людей (Івана 3: 17). Дійсно, ця риса вчення Учителя особливо дратувала юдеїв, тому що вони заявляли, що, претендуючи бути Сином Бога, Він ставив Себе на п'єдестал честі, величності, слави, змагаючись з Єговою. На це Ісус відповів: «Тому, що Отець освятив і послав Його в світ, закидає

ви: «Зневажаєш Ти Бога», через те, що сказав Я: «Я – Син Божий?» (Івана 10: 36).

Євангелія від Івана була написана пізніше, ніж інші Євангелії, отже, не було потреби, щоб автор згадував чудесне народження Ісуса. Але було надзвичайно важливо, щоб через нього Бог дав нам деяке уявлення про передлюдський стан Спасителя. Добре зауважте особливість слів апостола: «У почині був Логос, і Логос був в Бога, й Богом був Логос. Він був у почині у Бога. Все Ним сталося; і без Нього не сталося ніщо, що сталося... І Логос тілом стався, і пробував між нами, й бачили ми славу Його, славу, як Єдинородного від Отця, повного благодаті і правди» (Івана 1: 1-14, Кул.).

ОСНОВА НАУКИ ПРО ВИКУП

Відділена від доктрини про непорочне народження Ісуса, теологія Біблії не втрималася б ані хвилини. Вона твердить, що божественним покаранням, яке наступило після гріха Адама, був смертний вирок. Основою цього божественного суду є те, що жоден грішник не є гідний вічного життя. Шість тисяч років історії світу, від часів Адама до тепер, демонструють, що людина нездатна відновити досконалість і нездатна опиратися прокляттю гріха і вироку смерті – «вмираючи, помреш» (1 Мойсея 2: 17).

Біблія вчить, що Бог впровадив цей смертний вирок з певним наміром, так само як зробив необхідною смерть Ісуса. Св. Павло говорить аналогічно, кажучи: «Смерть бо через людину, і через Людину воскресіння мертвих. Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть, кожен у своєму порядку» (1 Коринтян 15: 21-23). Іншими словами, якщо б Бог не приготував безгрішного Відкупителя і якщо б цей Відкупитель не помер за наші гріхи, згідно з Писанням, і не встав би з мертвих для нашого виправдання, то не було б ніякого майбутнього життя для людства – смерть людей була б подібна до смерті тварин, була б смертю без надії. Не було б ніякого воскресіння. Смерть була б вічним сном.

Св. Павло підкреслює цю думку, заявляючи, що якщо немає воскресіння мертвих, то всяка віра є даремною, всяка надія є даремною, всяка

проповідь є даремною (1 Коринтян 15: 13, 14). Ніхто не заперечить твердження Святого Письма, що все людство є спотворене беззаконням і що наші матері зачали нас в гріху. Батько Адам і мати Єва дали нам, як своїм дітям, спадщину недосконалості розуму і тіла, а також грішні нахили. Боже приготування полягає в тому, що Христос дасть компенсацію за гріх першого Адама і що остаточно Він буде другим Адамом, Котрий матиме успіх, Котрий дасть вічне життя всім тим, хто виявить слухняну віру в Нього.

ОСНОВА НАУКИ ПРО РЕСТИТУЦІЮ

Перша пропозиція отримати вічне життя через Христа вийшла дев'ятнадцять століть тому; але небагато мали вуха, які чули, і серця, які розуміли. До цих небагатьох тепер приходять поклик полишити світ і стати співниками з Ісусом в славі, честі і безсмерті, які Він здобув. Він здобув славне становище, яке тепер займає, – набагато вище від ангелів, «влади і сили», по правиці Маєстату на висоті, як нагороду за Свою слухняність волі Отця – слухняність в тому, що Він прийшов у світ, вірно переносив випробування Свого земного служіння і в кінці помер жертвовною смертю. Св. Павло пише про Нього: «Задля радості, яка була перед Ним, перетерпів хреста, не звертавши уваги на сором, і сів по правиці престолу Божого» (Євреїв 12: 2). Для всіх, хто має вуха до слухання, є запрошення цього Євангельського віку йти в сліди Ісуса, щоб стати співжертвами з Ним і бути учасниками Його небесної слави і Його Месіанського царства.

Коли вся церква буде зібрана, тоді буде встановлене Месіанське царство, про яке ми молимося: «Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі». Протягом тисячі років Христос і Його прославлена церква буде благословити людей, піднімаючи їх до людської досконалості, розумової, моральної, фізичної. Тоді кожен зможе досягнути вічне життя, забезпечене для всіх жертвовною смертю Того, Хто був «святий, незлобивий, невинний, відлучений від грішників», завдяки Своему особливому народженню.

ЧИ Є САМОГУБЦІ МОРАЛЬНО ВІДПОВІДАЛЬНІ?

Запитання: Будь ласка, дайте правильну відповідь про кінець того, хто чинить самогубство. Чи він буде покараний за це? Або чи смерть є покаранням для нього?

Відповідь: Теорія, що самогубці є безнадійно втрачені, була сформульована в середньовіччі. Вважалося, що самогубство – гріх, вчинений в якості останньої дії, свідчив би про те, що в розумі та серці до останньої миті життя відсутня згода з Божественним порядком. Думка, що смерть кладе край усілякій надії, підтверджувала теорію, що вічні муки є покаранням за самогубство. Це, на нашу думку, неправильно у всіх відношеннях. Властивий погляд, згідно з Біблією, є такий:

(1) Адам був неслухняний, і його засуджено на смерть. Таким чином його рід народився в несприятливих умовах: розумових, моральних та фізичних. Одні є більш деградовані, інші – менш; деякі мають дуже слабе фізичне здоров'я, деякі – дуже низький моральний рівень, а ще деякі – надзвичайно мізерні розумові здібності. Самогубець часто має усі три зумовлюючі причини, які спонукають до такого вчинку. Безперечно, він виявився або ж розумово слабким, або необізнаним, або нетямущим, інакше він не відібрав би собі життя. Його проблемою, отже, була слабкість розуму та міркувань, зумовлених Адамовим переступом. Він мав частку в Адамовому покаранні – покаранні смертю; і коли він помер, незалежно як, він цілковито потрапив під наслідок того покарання. Вирок смерті жодним чином не передбачав вічні муки. “Душа, що грішить, вона помре”.

(2) Бог виявив милосердя до Адама – не шляхом скасування рішення Божественного Суду та виправдання винуватого, але іншим чином – шляхом надання відкуплення через смерть Христа. Смерть Ісуса, згідно з Божественним призначенням, має закрити гріх Адама – не лише його початковий злочин та покарання за нього, але й усі злочини його дітей, світу, які є наслідком його розумового, морального та фізичного занепаду.

(3) Цей задум Бога охоплює не лише розу-

мові хвороби, але й моральні та фізичні. Все людство є відкуплене дорогоцінною кров'ю Христа.

(4) Відкуплення світу має на увазі його остаточне звільнення від осуду смерті. Час, божественно призначений для звільнення всіх, це тисяча років Христового царювання, Тисячоліття. В той час все людство буде звільнене від первісного осуду і йому буде дана повна можливість відновлення всього втраченого. Розумово хворі, морально хворі та фізично зношені – всі матимуть нагоду повного повернення до людської досконалості.

(5) Єдиним винятком з цього правила відновлення первісної досконалості Адама будуть ті, хто протягом цього Євангельського віку – від смерті Христа до Його Другого Приходу – є покликані зі світу, запрошені статися Новими Створіннями в Христі, котрі сталися спільниками з Ісусом, учасниками Його вивіщення до Божественної природи та до Його становища. Вони є виправдані (вважаються досконалими) вірою в викупну жертву Христа, і тоді їм є дана нагода представити себе живою жертвою (Рим. 12: 1).

(6) Як християни під час Євангельського віку можуть грішити добровільно і таким чином можуть втратити всякий зв'язок з Богом та померти Другою Смертю, так і в грядущому віці, під час Тисячоліття, світ загально, після того, як він буде приведений до точного знання Правди, може через добровільний гріх втратити всякий зв'язок з Богом і померти Другою Смертю.

(7) Кажучи, що не лише гріхи класу Церкви, але й гріхи всього світу є охоплені Божою постановою через жертву Христа, ми зовсім не вважаємо, мов би грішник є позбавлений усякого покарання. Навпаки, кожен несе відповідальність за власні вчинки, навіть якщо він має тільки обмежене знання. Його відповідальність, як на це звернув увагу Ісус, є пропорційною його знанню.

Учитель сказав, що той, хто знає волю свого Пана і не виконує її, буде покараний багатьма різками – матиме суворе покаран-

ня, а той, хто знає менше волю свого Пана і не виконує її, матиме менше різок – менше покарання. Інколи ці різки, тобто покарання, приходять ще в теперішньому житті. У випадку класу Церкви, – це однозначно так. Але часом покарання не є дані в теперішньому житті; проте вони будуть справедливо накладені в прийдешньому житті. Власне так каже апостол: “У інших людей гріхи явні і йдуть перед ними на осуд, а за іншими йдуть слідкома” (1 Тим. 5: 24).

(8) Виходячи зі сказаного, ми не схильні

сподіватися, що хтось з самогубців може бути членом прославленої Церкви Христа, а швидше буде частиною світу, щоб мати випробування з рештою людства в справі вічного життя чи вічної смерті в сприятливих умовах Месіанського Царства. Однак навіть в цій справі ми не можемо говорити категорично, пам’ятаючи, що декому (мабуть святим) Господь дозволив втратити здоровий глузд навіть в більшій мірі, ніж це сталося з деким зі світу, котрі вчинили самогубство.

R5318 (1913 p.)

МАЛІ НАГОДИ РОБИТИ ДОБРО ІНШИМ

«Тож тому, поки маємо час, усім робімо добро, а найбільш одновірним» (Галат б: 10).

Наведене апостолом нагадування є вельми промовистим: робити добро без меж – словом або вчинком. Деякі можуть від слів отримати більше користі, аніж від будь-якої іншої послуги, яку ми могли б для них зробити. Однією з великих потреб світу є потреба в більшому знанні. І якщо хтось може розпорошити темряву неуттва і запровадити світло, він напевно зробить багато доброго. Однак думка, запропонована апостолом, мабуть, означає, що принципи праведності та неправедності – добра і зла – повинні бути очевидними для Господнього народу. З нашої точки зору ми повинні бачити, що було б добрим вчинком, а що – поганим. Багато хто не є здібний розрізнити між тим, що добре, а що погане. Хто завдає лиха, той, за небагатьма винятками, так чи інакше є необізнаний і засліплений.

Савло з Тарсу, наприклад, робив погану справу, коли переслідував Церкву. Але він робив це несвідомо. Отож, найкращою послугою для Савла з Тарсу, чи для когось іншого в схожих умовах, було б відкрити очі його розуміння.

ПЕРЕЛІК ДЕЯКИХ ДОБРИХ ДІЛ

Зодягнути потребуючих, нагодувати голодних, подбати про недоумкуватих – все це добрі діла, і їх треба робити для світу людства.

Коли ми дивимось на світ, то бачимо численні намагання робити добро. Деякі з цих зусиль є мудро керовані, деякі – безглуздо. Але ми не є уповноважені наводити лад у світі. Ми не повинні втручатися в чужі справи. Інші мають право робити так, як вони вважають за потрібне, тоді як ми маємо право займатися власними справами. Та коли хтось робить щось погане, гадаючи, що він робить добре, ми поступили б цілком правильно, якщо б намагалися його зупинити, вживаючи такі засоби, які могли б вважатися слухними та розумними, – закон, або наші власні слова, або слова інших. Але навіть тут ми повинні бути уважними, щоб не втручатися в справи інших людей.

Якщо б ми далі перераховували деякі добрі діла, які слід робити, то, скажемо так, дуже добре було б піклуватися про сліпих, організовувати та запроваджувати різні методи, на основі яких вони могли б читати або ставати більш щасливими, також піклуватися про глухих та німих. Що стосується відвідувань нетрів з благодійною метою, то, як вже було сказано, ми багато з чим тут не погоджуємось. Натомість ми повинні дуже добре відноситися до всього, що має на меті благополуччя – фізичне благополуччя, розумове благополуччя, громадське благополуччя і, взагалі, будь-яке інше. Окрім вищезгаданого, є добрі заходи, передбачені для хворих і, особливо, для невиліковно хворих, такі, як госпіталі, санаторії і т.п.

Усі, хто любить своїх ближніх і має співчуття до знедолених, повинні також докладати

зусиль для покращення їхніх умов і не виявляти ані не відчувати до них неприязні. Жодна Божа дитина не може відчувати приязнь до чогось поганого. Бог є уособленням всього доброго. Сатана є уособленням всього злого та шкідливого. Якщо ми хочемо бути дітьми Бога, ми повинні протистояти всьому, що не є в згоді з початковим задумом для людини, і протистояти всьому, що підтримує сатана.

Деякі зусилля в напрямку громадського добробуту зовсім не є поганими. Їхні ініціатори можуть діяти нелогічним чином – оскільки, на нашу думку, не погоджується з Біблійним шляхом. Проте ми добре відносимось до соціалістів, бо вони намагаються робити добре. Але ми не маємо жодної прихильності до тих, хто намагається робити зло, кривду. Ми маємо віру в Бога, в те, що Він має незабаром запровадити великі зміни, але ми віримо, що жодні зусилля людського роду не можуть запровадити ці зміни. Отже, є можливість робити добро в інтелектуальному напрямку, в напрямку навчання. Добра річ навчити дітей садити, куварити, навчити їх поводитись з технікою, яка стане їм в пригоді. Вчителі наших громадських шкіл виконують добру роботу, бо вони навчають молодь, і, перш за все, коли вони правильно пояснюють те, чого навчають, те, що є в згоді з Божим Словом, є добрими повчаннями.

ОСОБЛИВА ПРАЦЯ ГОСПОДНЬОГО НАРОДУ

Але є вища праця від усієї згаданої. І ми повинні віддати наше життя і наш час для неї, коли бачимо, що вона є найціннішою зі всіх. Це є навчання тих, хто має вуха слухати, про Всевишнього, про Його волю, про Його задуми, про Його план, бо це тісно пов'язано з кожною життєвою справою. Таке навчання для тих, хто його приймає, стає найкращою підмогою, щоб правильно думати, правильно жити, правильно поступати, адже це Божий шлях. І цей шлях стає шляхом для всіх, хто посвятився виконувати Його волю, йти слідами Ісуса.

В міру того, як ми приходимо щораз більше

до згоди з Божим Планом, ми усвідомлюємо, що немає іншої праці, яка була б такою величною, ніж праця дати іншим пізнання Божого характеру, Божого Плану і Божої волі для нас. А оскільки як це принесло велике благословення та освячення нам, ми повинні мати бажання занести Радісну Вістку іншим, щоб це відсвіжило їх так, як відсвіжило нас, і потішило їх так, як потішило нас.

Для виконання цієї праці ми вдаємось до всіх законних засобів. В Святому Письмі це називається проповіданням Євангелія. Чи це робити друкованими виданнями, чи усно, чи наочними засобами, все це – проголошення Євангелія, проголошення того, що принесе найбільше добра всьому людству. Але в цьому відношенні ми стикаємось з однією трудностю, а саме: світ не є в змозі оцінити Добру Новину, бо сатана засліпив його очі, так що люди не можуть бачити філософію Божого Плану, вона їм здається нерозсудливою. В такому стані вони намагаються, так би мовити, шукати чогось за рогом замість того, щоб зупинитися на розі і добре приглянутись. Але чи вірять люди, чи ні, ми віримо, що проповідання Євангелії є Господньою працею і тому є найкращим заняттям. Це, звичайно, не перешкоджає нам відноситись з симпатією до інших, котрі роблять те, що вважають найкращим, доки наслідки цього є добрими. Ми повинні добре відноситись до всього, що є в згоді з Правдою, добре відноситись до всього, що корисно впливає на людство.

Отож, апостол загально нагадує нам про можливість робити добро всім людям. Однак дехто може сподіватися від нас допомоги, якої ми не можемо дати. Наприклад, ми не можемо відмовитись від проповідання Євангелії і піти займатись благодійною діяльністю серед бідняків у нетрях, бо така благодійна діяльність не є проповіданням Євангелії. Однак побожний лікар міг би, враховуючи своє заняття, робити добро не тільки в фізичному та розумовому напрямку, але й в духовному. Таким чином ми маємо нагоди щодня, спілкуючись чи то з м'ясником, чи з пекарем, чи з продавцем морозива тощо, бо всі вони є ближніми, адже

Бог створив все людство з однієї крові. Як каже апостол, ми повинні намагатися робити їм добро, – намагатися зробити їх кращими, щасливішими, більш задоволеними.

ПРИЄМНЕ СЛОВО ТА ПОСМІШКА РОБЛЯТЬ БАГАТО ДОБРА

Хтось може заперечити, що для того, аби зробити якомога більше добра, крім зусиль, потрібні цільові кошти. Звичайно, гроші – це акумульований час. Потрібен час, щоб отримати гроші, тому коли хтось дає долар на якусь справу, він дає те, що представляє відповідний час. Хто дарує тисячу доларів, той дає те, що представляє таку ж кількість часу, бо за гроші можна купити час, вигоди і т.д. Але небагато хто з Господнього народу має стільки грошей для вжитку. І навіть якщо вони мають багато грошей, то вважають їх талантом, який вони повинні вжити, головним чином, для Дому Віри, для Господніх братів.

Так от, якщо ми не можемо дуже допомогти людям в матеріальному відношенні, коли стикаємось з ними в щоденному житті, то як ми можемо робити їм добро? Один з найпростіших способів – виглядати щасливими і цим самим надихати інших бути щасливими. Той, хто ходить з нещасним виглядом, навряд чи зробить інших щасливими. Якщо ж ми не можемо завжди виглядати дуже щасливими, то виглядаймо щасливими наскільки можемо, бо цим ми зробимо добре дуже багатьом людям, з котрими нам доводиться зустрічатися впродовж дня. Це ми можемо робити навіть тоді, коли не маємо жодних грошей, якими могли б допомогти іншим. Виглядайте щасливими і намагайтесь зробити їх щасливими. По-друге, якщо у вас немає грошей, ви можете подарувати їм лагідне слово, посмішку, приязний тон, маленьку приємність чи будь-що інше.

Кожна така мала люб'язність в житті – це засіб робити добро, і вона може принести промінчик сонця в життя дуже багатьох людей, адже більшість з них перебуває в скруті. Світло знання слави Бога ще не сяє в їхні серця. Усе-редині в них темінь, морок, недобрі передчуття, побоювання. Вони не знають Бога, а єдине, що

вони пізнали від своїх ближніх, – це знання самолюбства. Вони відчують, що треба бути обережними, щоб хто-небудь не обдурив їх і не використав їх. Отож, коли наш погляд, наша манера, наш тон будуть для них допоміжними, заспокійливими, переконливими, ми зробимо їм добро, навіть більше добра, ніж би ми всю нашу дорогу всипали доларовими купюрами. «Добре слово невмируще», тому тон, який його супроводжує, – це шлях робити добро всім людям, коли для цього є нагода.

Ми маємо особливу працю, тому не маємо можливості ходити вулицею і весь час посміхатися. Праця нашого життя, – це праця для великого Царя. Але коли ми виконуємо її, ми повинні мати посмішку та добре слово, щось, що робитиме «добро всім людям». Наша праця є, перш за все, для Дому Віри в тому значенні, що навіть тоді, коли ми зайняті місіонерською діяльністю і ходимо між тими, хто не є з Дому Віри, нас має спонукувати надія, що, можливо, хтось з них вже належить до Дому Віри або ж хтось прихилиться до цього Послання і бажатиме служити Господу, коли пізнає цей шлях.

Тож якщо ми маємо бажання робити добро їм, то скільки більше ми бажатимемо заохочувати тих, хто належить до Господа, хто стався членом Його духовної сім'ї!

ДІМ ВІРИ

Цей вираз – Дім Віри – є достатньо широким і включає не лише тих, котрі є повністю на цьому шляху, але й тих, котрі так чи інакше наблизилися до Господа та Правди. Вже сам факт, що хтось наближається до позаобразного Намету, є вагомою підставою для того, щоб ми підбадьорили його наполегливо йти далі. Він вже є на цьому шляху, навіть якщо ще не вчинив посвячення.

У вузькому значенні Дім Віри, звичайно, включає лише тих, котрі є посвячені. Але слова апостола дозволяють нам вірити, що ті, хто обдумує справу, хто рахує кошти, в ширшому значенні можуть рахуватися Домом Віри. І ми повинні надати їм особливу підтримку – усім, в кого ми бачимо якусь перспективу посвячення.

Нашим постійним прагненням та зусиллям має бути спрямування людей прямо чи посередньо до Господа. Тим самим ми будемо звіщати «чесноти Того, Хто покликав нас із темряви до дивного світла Свого».

Ми повинні це робити, коли маємо нагоду. Це міститиме думку про часи, пори, шляхи та засоби робити добро. Що стосується нас, ми маємо «допоминатися вчасно-невчасно». Нам не слід зважати на власні уподобання, смаки і т.п., але зважати на інтереси інших. Чоловік повинен особливо зважати на інтереси дружини, а дружина – на інтереси чоловіка та дітей.

ДУХ ЗДОРОВОГО РОЗУМУ Є ОБОВ'ЯЗКОВИМ

Ми повинні бути готові служити будь-кому будь-яким способом, коли маємо для цього нагоду. І якщо є багато нагод служби, ми повинні вибрати між ними, застосовуючи духа здорового розуму щодо того, якою була б воля Господа для нас. Господній народ повинен так влаштувати своє життя, щоб здобути найкращі результати – здобути з них якомога більше добра. Думаючи як заробити на життя і вибираючи з п'яти пропозицій роботи, хтось вивчає, яка робота була б найбільш вигідною, найбільш чистою, найбільш благородною, а яка вимагала б найбільше праці тощо. Так є з людської точки зору. Але з Божественної точки зору, християнської точки зору, вирішальним має бути питання: В якому з цих занять я зможу найкраще служити Господу? Тобто, в якому з них я можу знайти найбільше можливостей втілити найкращі наміри мого серця стосовно

Господньої волі для мене?

Якщо ми зробили якусь помилку в цьому, і Господь відчиняє нам широко двері ввійти деінде або ж робить теперішню роботу настільки нестерпною, що ми не можемо залишатися на ній, постараймося влаштувати свої справи відповідним чином, тобто так, щоб ми могли мати найбільше можливості «усім робити добро, а найбільш одновірним».

Інколи трапляється робота, на якій ми знаходимось далеко від людей і маємо менше нагод зустрічатися з ними. Безперечно, Господь так влаштував, що Мойсей якийсь час знаходився далеко в землі Мідіян, де пас вівці свого тестя Їтро. Але як тільки Господь був готовий діяти, Він покликав Мойсея і дав йому велику можливість та відповідальність. Безперечно, те, що він робив в пустині, також було великою нагодою, і, проходячи школу в Єгипті, він мав велику нагоду вивчити уроки досвіду.

Також Господній народ повинен пильно дивитись за своїми нагодами. День за днем він повинен старатися, наскільки можливо, робити добро іншим і, перш за все, Господньому Дому, завжди віддаючи цьому перевагу.

Християнин має бути готовий робити добро всім людям коштом власного часу та вигод, але він має бути готовий покласти своє життя за братів. Він повинен шукати можливості класти своє життя день за днем в тому значенні, щоб віддавати свій час для спілкування про Правду, для допомоги Господнім братам, усіляким чином зодягнути «всю зброю Божу», щоб вони могли встояти в злий день.

R5357 (1913 p.)

КОРИСНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ БІБЛІЇ

Від 325 р. н.е., як дати створення першого загальноцерковного віровчення, Нікейського віровизнання, до Реформації (протягом тисячі двохсот років) не було жодного вивчення Біблії, за винятком вивчення, яке тут і там робилося потаємно, з острахом перед переслідуваннями. Панівна теорія твердила, що єпископи є апостольськими єпископами, спадкоємцями дванадцяти апостолів Агнця; і що нехтувати ними і йти назад до вчень Нового Заповіту

було б ерессю, злочином.

Після тих тисячі двохсот років відсутності вивчення Біблії наступило двісті або триста років, коли, змушені піти на поступки, єпископи дозволили людям мати Біблію, але вони забороняли читати її без тлумачень та пояснень так званих наступників апостолів. Ось так вивчення Біблії натрапило на перешкоду, бо людям дали зрозуміти, що неправильне пояснення Біблії означатиме ересь, а ересь

означатиме вічні муки.

Лише сьогодні дослідники Біблії починають позбуватись сили-силенної фальшивих вчень, які впродовж півтори тисячі років спотворювали Бога та Біблію, ставлячи темряву на місце світла. Лише зараз вивчення Біблії можна проводити у її властивому дусі, без страху перед людиною, який веде у пастку. Лише зараз існує загальна освіта, яка дозволяє вивчення Біблії в істинному значенні цього слова. Лише зараз ми маємо зручні видання Біблії, дешеві та наявні в кожному домі. Лише зараз ми маємо більше часу та нагод для вивчення Біблії. Лише зараз ми маємо справжнє світло, щоб з його допомогою вести дослідження.

Але тепер, коли ми готові та цілковито оснащені для дослідження Біблії, ми натрапляємо на перешкоди та перепони внаслідок хибних вчень, які вкоренилися і укріпилися в розумі. Деякі з них прийшли з цих віровчень, деякі – з пісенників, деякі – з проповідей, а деякі – з брошур. Як наслідок, ми наповнені хибними уявленнями та протиріччями, через які Біблія може здатися суперечливою сама в собі. Це настільки є правдою, що сьогодні інтелігентні люди вважають модним висміювати Біблію та заперечувати її Божественне натхнення. Але Біблія собі не суперечить; натомість вона цілком суперечить усім цим віровченням. Проте згадані факти треба ретельно вивчити, перш ніж ми зможемо мати повну довіру до Біблії та повністю її оцінити. Таке благословення щораз більше стає надбанням Господнього народу – особливо протягом останніх тридцяти п'яти років (написано в 1913 році – прим. ред.).

ТРИ ЧУДОВИХ СПОСОБИ ДОПОМОГТИ ПРИ ВИВЧЕННІ БІБЛІЇ

За цих обставин питання «як вивчати Біблію, щоб збагнути її істинний зміст та уникнути помилок минулого?», стається важливою справою. Численні дослідники Біблії вірять, що Бог, аби допомогти Своему народу в часі скрути, дав дослідникам Біблії підручники – шість томів ВИКЛАДІВ СВЯТОГО ПИСЬМА.

Ці томи аж ніяк не претендують бути Бо-

жественно натхненими. Навпаки, вони показують на підставі Писання, що ніхто не мав претендувати на натхнення, окрім дванадцяти апостолів. Однак вони показують: на підставі Біблії в повній мірі можна сподіватися, що від часу до часу, як для цього буде потреба, Господь підніме пастирів та учителів для допомоги вірним в дослідженні Писання – учителів, котрі, не маючи безсумнівного натхнення, матимуть, тим не менше, особливе керівництво та благословення Святого Духа, дарованого всій Церкві. Багато хто переконаний, що Бог вжив ВИКЛАДИ СВЯТОГО ПИСЬМА саме для такої праці навчання та пастирства – вести Свій народ, вказуючи на ті чи інші місця Святого Письма і пропонуючи пояснення, які погоджуються з Біблією – від Буття до Об'явлення.

Наступне питання: «Як Господньому народу найкраще використовувати ці підручники для вивчення Біблії?» Якщо глибше проаналізувати, то на це питання кожен дослідник Біблії або кожне зібрання дослідників, які хочуть ними користуватись, має відповісти окремо. Немає жодного Божественного наказу в цій справі. Кожна особа і кожне зібрання має свободу використовувати чи не використовувати будь-що для допомоги у вивченні Божого Слова. Проте в кожному випадку треба пам'ятати, що жоден вчитель чи жодна книга не можуть зайняти місце Біблії, а лише вказують на Боже Слово і тлумачать його.

Багато тисяч осіб з числа Господнього народу свідчили про велике благословення, отримане від використання цих Біблійних ключів під час особистого читання, а також дослідження. Сотні зібрань дослідників Біблії в усіх частинах світу користуються ними і вважають їх великою підмогою. Ми рекомендуємо їх усім. Watch Tower Bible and Tract Society видало невеличкі брошури з питаннями до різних томів цієї серії. Здебільшого немає потреби використовувати їх під час індивідуального вивчення, але вони дуже допомагають під час зібрань-досліджень, бо ділять теми на фрагменти і стимулюють розум та пам'ять тоді, коли треба відповідати на питання. Ці

книги допомагають давати відповіді на основі Писання. Вони називаються Веріанськими дослідженнями, адже досліджується саме Біблія, а не книжки з питаннями і навіть не самі книги, які допомагають давати відповіді на питання.

Ми також запропонували ще інший спосіб проведення Веріанського дослідження, поданий в кінці Біблії (Common Version) – спеціального її видання, приготованого саме для такої цілі. Це тематичні дослідження, і в згаданому виданні наведені різні цитати з Викладів Святого Письма на задану тему. Це корисні дослідження, однак, на нашу думку, до них більшість зібрань дослідників Біблії не є так пристосована, як до тих, котрі були згадані першими і котрі доповнені книжками з питаннями.

ПОРІВНЯННЯ ДВОХ МЕТОДІВ

Інколи опоненти нехтують цими методами вивчення Біблії і кажуть, що в своїх Біблійних зібраннях вони беруть якийсь розділ Біблії і загально обговорюють його. На це ми відповімо так: «Якщо вони таким чином здобувають знання, світло та правду, то це, мабуть, добрий метод. Якщо ж навпаки – вони не отримують задовільних результатів, а лише суперечки та різноманіття висловлювань, жодне з яких не є

задовільним, то використання такого способу не є надто корисним».

Для вирішення справи радимо зібранню, в якому дослідження відбувається звичним способом розгляду якогось розділу, зробити порівняння із зібранням, в якому вживається описаний нами перший метод Веріанського дослідження Біблії. Нехай обидва зібрання візьмуть якусь запропоновану біблійну тему. Незабаром вони упевняться, що ті, котрі сліду-ють нашому Веріанському способу дослідження Біблії, будуть знати на кожную тему Біблії в десять, а то й в двадцять разів більше.

ЦІ ВИКЛАДИ СВЯТОГО ПИСЬМА не мають на меті підтримувати якесь людське віровчення або теорію, а лише намагаються звести докупи разом різні вірші Писання на ту чи іншу тему і знайти гармонійне бачення, яке виникає з цих різних уривків. Згаданий метод виявився настільки успішним для тих, котрі його спробували, що вони не збираються використовувати будь-який інший метод дослідження Біблії, вважаючи, що всі інші методи маловартісні в порівнянні з ним. Однак в цій справі лише кожна особа або кожне зібрання може вирішити, що є найкращим для її чи його інтересів і найкраще служать цій меті.

R5364 (1913 p.)

ДОБРИЙ САМАРЯНИН

ЛУКИ 10: 25-37

*«Люби свого ближнього, як самого себе»
(Марка 12: 31).*

Наші дослідження від початку року охоплюють останні шість місяців служіння нашого Господа. Він знав, що наближається Його смерть, що Він, як позаобразне Пасхальне Ягня, повинен бути відданий на смерть навесні, чотирнадцятого дня першого місяця. Його місія лише почала пробуджувати людей.

Сімдесят, призначення і повноваження котрих ми розглядали тиждень тому, були послані за Йордан в околиці, звані Перея. Сам Ісус пішов туди згодом. Метою Його служіння було цілковито пробудити всіх юдеїв до усві-

домлення факту, що час їхніх відвідин настав. Апостол Павло сказав, що на час Господньої смерті було близько п'ятисот осіб, яких можна було назвати братами. Окрім цього, згадані свідки принесли ще інший плід після П'ятидесятниці.

За якийсь час сімдесят повернулися з виявом радості та довір'я, стверджуючи, що навіть демони корилися їм в ім'я Отця. Учитель скористався цим випадком і сказав їм, що вони випустили з уваги головну причину радості, говорячи: «Тіштеся, що ваші ймення записані в небі», – а не тим, що демони підкоряються вашим наказам. Так само з усіма нами. Спа-

сіння є нашою особистою справою, а діла та проповідання є лише супутніми, пов'язаними з цим ділом особистого спасіння. Великий час для вчинків буде в майбутньому. Тоді, якщо ми виявимося вірними, нам буде даний привілей разом в Відкупителем бути зайнятими в Його праці відродження людства, ламаючи кайдани Гріха і Смерті та даруючи визволення в'язням, як це провістили пророки.

Незалежно від того, чи є гідними похвали суспільні починання теперішнього часу, вони є нічим порівняно з великими суспільними та моральними починаннями, які Бог запланував і які Месія запровадить разом зі Своїм Царством. Отже, першим ділом усього посвяченого Божого народу є особиста праця, тобто приготування власного серця та характеру для того, щоб мати Божественне схвалення, щоб мати частку в стражданнях теперішнього часу і в славній праці майбутнього.

В цьому місці ми розпочнемо наше сьогоднішнє дослідження. Один законник вирішив упіймати Учителя на слові, поставивши питання: «Учителю, що робити мені, щоб вічне життя досягнути?» За тих днів, коли тільки закон Ізраїлю був Божим, кожен законник був добре обізнаний з вченнями книг Мойсея. Тому Ісус відповів цьому доктору теології: «А ти як розумієш справу?». «Що в Законі написано, як ти читаєш?». Законник відповів: «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і всім своїм розумом, і свого ближнього, як самого себе». Ісус схвалив це, кажучи, що так є насправді. Роби це – виконуй Закон – і будеш жити. Ти ніколи не помреш.

Законник упіймався, ще сам цього не розуміючи. Він знав, що народ Ізраїлю вмирає протягом століть незважаючи на Закон, однак він сам та інші зовні вважали, що вони виконують Закон. Ісус показав йому з його власних слів, що він не виконує Закон, так як він собі думав, або, так як думали загально фарисеї. Суть в тому, що жодна недосконала, зіпсована людина не може виконати досконалий Закон Бога, бо він такий всеосяжний, що лише досконала людина могла виконати його повністю.

Законник намагався використати якнайкраще свій невдалий аргумент і, замість визнати власну поразку, знову звернувся з питанням до Ісуса: «А хто то мій ближній», котрого я маю любити як самого себе? Це був один із закидів, які Ісус особливим чином висував проти фарисеїв, що зовні були побожними, релігійними, молилися, постили і т.д., однак в своєму серці були несправедливими та несправедливо використовували вдів та сиріт – не любили їх так, як себе. Законник вважав, що Божий Закон не вважає його ближнім кожного, а тільки когось особливого.

Ісус, однак, знову поставив його на місце, кажучи: Я розкажу тобі притчу. Один чоловік ішов до Єрихону і на пустинній дорозі попався розбійникам, що обдерли його, завдали йому ран та й покинули ледве живого. Проходив випадком тією дорогою священник, один з найвищих представників Закону, побачив його і проминув. Так само й Левит надійшов, наступний в служінні Закону, в службі Богу. Він підійшов ближче, поглянув на нещасного і не зробив нічого. Проходив же там якийсь самарянин, сторонній, взагалі не юдей, і, побачивши, змілосердився. Він обв'язав йому рани, посадив його на власну худобину, доставив в гостиницю та й клопотався про нього, пожертвувавши власний час та сили для пораненого. Потім він зробив ще більше. Він заплатив за утримання цього чоловіка до часу, аж коли вертатиметься з Єрусалиму.

А тепер, промовив Ісус до законника, Я поставлю питання тобі: Хто з цих людей поступив як ближній для того, хто попався розбійникам? Котрий з цих вчинків, на твою думку, є виконанням вимог Закону? Законник відповів, що той, хто виявив милосердя чоловікові, і був тим, хто, безперечно, вчинив приязний вчинок. Ісус відказав, що це має бути прикладом для законника і що він має робити схожим чином – має бути добрим, уважним, великодушним до будь-якої людської істоти, котра є в клопотах, потребує допомоги.

ЛЮБОВ Є ВИКОНАННЯМ ЗАКОНУ

Було б добре пам'ятати справжню ціль

Бога в наданні законів, заповідей і т.д. Його радість не в тому, скільки разів ми схилиємо коліна чи голову, чи скільки разів ми відвідуємо богослужіння, чи робимо щось на знак поклоніння. Господь особливо радіє, коли бачить, що ми розвиваємо Його духа любові, доброти та великодушності. «Бог є любов, і хто пробуває в любові, пробуває той в Бозі, і в нім Бог пробуває» (1 Ів. 4: 16). Як каже апостол: «Бо хто не любить брата свого, якого бачить, як може він Бога любити, Якого не бачить? Як йому знати, що він любить Бога?» (1 Ів. 4: 20). Добре каже апостол Павло, що любов є виконанням Закону (Рим. 13: 10).

Не треба вважати, що апостол думав, мов би проста наявність любові була виконанням Божого Закону і давала нам вічне життя. Ні! Любов є виконанням Закону лише для тих, котрі прийняли Христа. Для всіх, котрі стали учнями Ісуса, Бог зробив особливе приготування – заслуга Ісусової жертви прикриває їхні вади. Якщо вони розвивають в собі і мають в своєму серці таку рису як любов (Богopodobність), вона буде прийнята, бо Ісусова жертва

залагоджує всяку недостачу. Ми є «прийняті в Улюбленому» (Ротергем). «...Виконалось виправдання Закону на нас, що ходимо не за тілом, а за духом».

Св. Павло зауважує, що в Божественному сприйнятті любов є фундаментальним принципом нашого характеру. Він каже нам, що коли б навіть ми віддали весь наш маєток, щоб нагодувати бідних, і віддали наше тіло на спалення якимось гідним чином, але не з любові – коли б ці речі не були від духа любові і не були викликані любов'ю – все це рахувалося б в Божих очах нічим (1 Кор. 13). Мабуть, великий урок для християнського народу полягає в тому, щоб скинути з себе всіляку злобу, ненависть, заздрість, гнівливість, сварню і зодягнутися в покору, доброту, довготерпеливість, братню ввічливість, любов. Св. Петро каже, що коли ми робитимемо це, то ніколи не впадемо, і нам буде дарований вхід у вічне Царство нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа (2 Петр. 1: 10, 11).

R5369 (1913 p.)

ХТО МОЖЕ МОЛИТИСЯ І ПРО ЩО?

ЛУКИ 11: 1-13

«Просіть, і буде вам дано, шукайте і знайдете, стукайте і відчинять вам» (Луки 11: 9).

Ісус переважно молився на самоті. Читаємо, що Він інколи проводив цілу ніч в молитві до Бога. Яким непослідовним було б все це, коли б Він Сам був Отцем, Котрий певний час перебував з людьми і зовні виглядав як «Людина Ісус Христос»! І, навпаки, якою послідовною є думка про молитву Ісуса до Отця, коли поєднати її з Його власним висловлюванням: «Бо більший за Мене Отець» (Ів. 14: 28). «Бо Я з неба зійшов не на те, щоб волю чинити Свою, але волю Того, Хто послав Мене» (Ів. 6: 38). «Я нічого не можу робити Сам від Себе. Як Я чую [від Мого Отця], суджу» (Ів. 5: 30).

Ісус не був Отцем, який вдавав людину, Ісус був Логосом, Словом, Посланням Бога, Котрого Отець освятив і послав у світ бути

Відкупителем світу, і Котрий згодом має бути його Царем, щоб визволити його від влади сатани та гріха і відновити охочих та слухняних до Божественної подоби, Отцівської милості та вічного життя (Іс. 25: 6-8; Рим. 8: 21).

Усвідомлюючи важливість Своєї місії, Ісус мав постійний зв'язок з великим Автором Плану Спасіння, Своїм Небесним Отцем. Його молитви були не удаваними а щирими. Він поклонявся Отцю в дусі і правді, як Сам казав адже всі повинні так робити, якщо хочуть бути прийняті Отцем.

Безперечно, учні зауважили, що Вчитель часто перебуває в молитві, і зауважили благословення, які Він отримує з неї. Замість переконувати їх молитися, Ісус власним прикладом навчав їх прагнути привілею та благословення молитви. У властивому часі вони попросили Його поради, кажучи: «Господи, навчи нас

молитися». Було б добре запитати про те, хто ж справді може молитися і про які речі можна звертатися до великого Творця, бо інакше ми можемо молитися, не маючи такого права, або ж молитися недоречно, як, за словами св. Якова, роблять деякі.

Є різниця між поклонінням – віддаванням хвали, шани – і молитвою. Кожен може віддавати шану Господу, падати на коліна і висловлювати вдячність та належне визнання. Але що стосується прохань Бога, молитов, то цей привілей є дуже обмежений. Юдеї мали привілей приносити молитви, бо вони як народ були в образних стосунках з Богом під Угодою Закону – як «Дім Слуг». Водночас погани не мали жодного привілею наблизитися до Бога в молитві, доки не завершилась милість для юдеїв – через три з половиною роки після розп'яття Ісуса.

Згідно з Біблією, першим поганином, чії молитви були прийняті, був Корнилій. І навіть його молитви не були прийняті, доки його не навчено про Христа та про Його викупну працю і доки він не став послідовником Ісуса. Тоді його молитви та його посвячення сталися прийнятними для Отця, і він був прийнятий до Божої сім'ї як син. Відтоді він як син мав право, привілей молитви (Дії 10: 25-48).

І хоча сьогодні будь-хто може віддавати поклоніння та пошану Богу, ніхто не має привілею молитися, якщо він не стався посвяченим учнем Ісуса, – за винятком неповнолітніх дітей таких посвячених осіб. Скрізь по світу сьогодні цю тему перекичують. Слова Ісуса, «Отче наш», перекичують і кажуть, що вони означають «Батьківство Бога і братерство людей». При цьому сам контекст ігнорують. Ігнорують також факт, що йдеться про посвячених учнів, яких було навчено молитися «Отче наш», а не про людство загалом.

Скрізь поширилася тенденція ігнорувати особисту віру в викупну кров – ігнорувати факт, що жодна людина не може прийти до Бога інакше, як через Сина (Ів. 14: 6). Адам справді був створений як Божий син, але непослух та вирок смерті позбавили його такої спільності, яку можливо було відновити лише

визначеним Богом шляхом – через Христа. Молитва є чудовим привілеєм. Вона не є для грішників, а для тих, хто був виправданий великим Заступником, якого призначив Отць, – Ісусом.

«КОЛИ МОЛИТЕСЯ, ГОВОРІТЬ [НА ЗРАЗОК ЦЬОГО]»

Зразок молитви, який Ісус дав Своїм послідовникам, є велично простим. Він позбавлений самолюбства. Замість слів «я» та «мене», молитва охоплює в будь-якій формі слова усіх, хто справді є Господнім народом – «ми», «нас», «нам». Вона несамолюбна ще й тому, що не є молитвою про земні блаженства. Лише одне звертання «хліба нашого насущного дай нам на кожний день» можна пояснити таким чином, що воно стосується найпростіших земних потреб. Але також варто зважати, що воно означає перш за все духовний харч.

Молитва починається шанобливим визнанням величі та святості Імені Небесного Отця, тобто характеру. Далі йде визнання існуючого стану гріха в світі та визнання віри в обітницю, дану Богом, що остаточно на землі буде встановлене Його Царство, і воно скине панування Гріха та Смерті, яке існувало протягом шести тисяч років, та зв'яже сатану, «князя цього віку» (Об. 20: 1-3). Звернення «Нехай прийде Царство Твоє» не тільки показує віру в Бога та Його обітницю скасувати гріх і встановити праведність на землі, але й означає ще щось, а саме, що той, хто прохає, перебуває своїм серцем у згоді з Богом та Його праведністю і виступає проти панування Гріха та Смерті.

Далі йде звертання «Нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі». Воно означає повне довір'я до Божої обітниці, що Його Царство, коли воно буде встановлене, не зазнає невдачі, що сатана буде зв'язаний; що царюванню Гріха та Смерті прийде кінець; що світло знання слави Бога наповнить всю землю і затріумфує, стаючись нищівним для всіх, хто добровільно чинитиме опір, аж врешті кожне коліно схилиться і кожен язик визнає на славу Богу.

Це – вираз довір'я, що Царство здійснить повне відновлення землі до її едемського стану,

а людину – до її первісної досконалості на образ її Творця, бо доки не запанують такі умови, доти неможливо, щоб Божа воля виконувалася так само досконало на землі, як вона діється в небі. В цьому міститься думка, що лише тоді, коли гріх та смерть будуть стерті, світ людства стане таким же щасливим від Божої милості, як є сьогодні ангели. Про це Ісус виразно сказав згодом, запевнивши нас, що остаточно вже не буде ані зітхання, ані плачу, ані вмирання, бо всі колишні речі, пов'язані з гріхом та смертю, минуться (Об. 21: 5).

Прохання про щоденний хліб означає усвідомлення того, що наше утримання, тілесне та духовне, має бути від Бога. А відсутність згадки про якусь особливу їжу свідчить не лише про голод та велике бажання з нашого боку, але й про повну згоду з тим, що нам пошле Божественна Мудрість.

Коли виправдані особи моляться «прости нам провини наші», вони не посилаються на Первісний Гріх, бо їх звільнено від того осуду через їхнє виправдання. Під провинами маються на увазі ті незумисні недоліки, які характерні для всіх і які всі послідовники Ісуса намагаються подолати. Прохання, щоб нам прощено наші вади, бо ми великодушні і прощаємо тим, хто провинився перед нами, є нагадуванням про загальні вимоги щодо наших стосунків з Богом. Ми не можемо зростати в благодаті та пробувати в світлі Божої милості, якщо не практикуємо духа любові, який є духом Бога – духом прощення, духом великодушності в наших стосунках з іншими. Таким чином, Бог має намір виявити більше милості, перш за все, до тих, хто особливим чином намагається брати приклад з Його ласкавої доброти.

«І на залиши нас у спокусі» означає, що ми обізнані з тим, що нас оточують сили зла і що ми, як Нові Створіння, були б нездатні успішно їм протистояти, коли б не Божественна допомога. «Визволи нас від [того] лукавого» є визнанням, що сатана є нашим великим Ворогом, що ми пильнуємо і готові дати йому відсіч, однак при цьому ми усвідомлюємо

нашу власну недостатність і нашу потребу в Божественній допомозі. «Відомі бо нам його [сатани] задуми» (2 Кор. 2: 11). «Бо ми не маємо боротьби [лише] проти крові та тіла, але... проти піднебесних духів злоби» (Еф. 6: 12).

«ШУКАЙТЕ, СТУКАЙТЕ, ПРОСИТЬ – І ОДЕРЖИТЕ»

В заключних віршах нашого дослідження Ісус застерігає, що молитва має бути палкою та наполегливою, а не нудною та формальною. Він наводить ілюстрацію чоловіка, який спочатку не хотів, щоб його турбували – навіть його приятель – але остаточно був зворушений щирістю прохання свого приятеля. Отож, коли ми молимося, щоб прийшло Боже Царство і виконалася Його воля, однак все це довго зволікає, ми не повинні думати, що наші молитви не вислухані. Ми молимося згідно з Божественною обітницею, і хоча ми не прискорюємо Царство нашими молитвами, ми входимо вірою в блаженство відпочинку, постійно приводячи собі на розум Божі обітниці і чекаючи, коли Господь виконає свою обіцянку.

Насправді Бог хоче дати Своєму народу Свого Святого Духа. Через недоліки плоті жоден з нас не може відразу наповнитись цим Духом, як було у випадку нашого досконалого Учителя. Та коли ми приходимо до Бога, прагнучи наповнитись Його духом, прагнучи бути в згоді з Ним, прагнучи мати подобу Його характеру, то, шукаючи, ми знаходимо, і на наш стукіт двері відчиняються.

Також не слід боятися, що на наші прохання наш Небесний Отець дасть нам незадовільну відповідь. Чи може земний батько дати зголоднілій дитині камінь, коли вона просить хліба, або дати змію, коли вона просить риби, або скорпіона, коли вона просить яйце? Аж ніяк! Ми повинні знати, що наш Небесний Отець набагато кращий від нас, набагато привітніший, більш справедливий та люблячий, і що Йому приємно давати добрі дари, Свого Святого Духа, тим посвяченим учням Ісуса, котрі наполегливо прагнуть цього.

ЩО ГОДИТЬСЯ В СУБОТУ?

ЛУКИ 13: 10-17; 14: 1-6

«Субота постала для чоловіка, а не чоловік для суботи» (Марка 2: 27).

Серед християн існує багато суперечностей щодо суботнього дня. Одним з явних джерел такого заколоту є те, що зовсім мало усвідомлює: Божі постанови для Ісусових послідовників цілковито відрізняються від тих, які Він дав тілесному Ізраїлю під Угодою Закону. Все під тією Угодою було образним і містило цінні лекції для християн. Тому сплутувати образ з позаобразом означає внести плутанину в свій розум і випустити з уваги красу та міць позаобразу.

До юдейського Закону не було жодного суботнього дня, за винятком того, що «субота» означає відпочинок, і нам сказано, що Бог відпочив сьомого великого Дня, тобто Епохи, Творчого Тижня. Енох, котрий ходив з Богом, Авраам, приятель Бога, та інші, котрі були до вподоби Господу, не знали нічого про Суботу, так само як вони нічого не знали про День Поєднання та його жертви, або про інші справи, які стосувалися ізраїльської Угоди Закону.

Апостол Павло пояснює, що ізраїльтяни були Домом Слуг, над якими був Мойсей; але Церква є Домом Синів, над якою є Христос (Євр. 3: 1-6). Божий спосіб поведінки з Домом Слуг мав би, власне кажучи, відрізнитися від його способу поведінки з Домом Синів. Накази дають слугам без пояснення як і чому. Але апостол пояснює, що Бог має з нами справу як з синами. Справжньому християнину Небесний Отець дає пізнати Свої плани, Свої наміри, Свої постанови, щоб його сини, які мають його Духа, могли зі зрозумінням вникнути в ці плани, виявляючи слухняність, яка сягає самопожертви, не з наказу, а з радості чинити Отцівську волю.

Ісус та апостоли були юдеями і знаходилися під зобов'язаннями Угоди Закону до часу, коли Ісус Своєю смертю стався «кінцем Закону... на праведність кожному, хто вірує». Відтоді послідовники Ісуса, в жодному сенсі слова, не є зв'язані юдейським Законом. Вони про-

являють інтерес до Десяти Заповідей, бо ці заповіді зовні показують Божу волю; а всі сини прагнуть знати Отцівську волю, щоб добровільно її виконувати. Але Бог не каже Домові Синів: «Не будеш вбивати, не будеш красти», бо відколи вони є зачаті Святим Духом, вони не хочуть ані вбивати, ані красти.

В Своїх стосунках з Домом Синів Бог, через Голову цього Дому, встановив новий закон, який є всебічний і означає набагато більше, ніж, як вважалося, означає Закон Мойсея. Це – Закон Любові. Як каже апостол: «Любов є виконанням Закону». Закон міститься в одному слові – Любов – найвища любов до Бога і любов до наших ближніх. Остаточно Ісус ствердив: «Нову заповідь Я вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив...» Це Він сказав до нас, котрі кладуть власне життя одні за одних.

СЬОМИЙ ДЕНЬ – ПЕРШИЙ ДЕНЬ

З самого зарання Євангельської епохи послідовники Ісуса почали зустрічатися першого дня тижня. Мабуть, цей звичай був започаткований фактом, що Ісус встав з мертвих того дня і з'явився кілька разів того дня Своїм послідовникам, наступного першого дня тижня Він з'явився знову. Відтоді звичаєм учнів було спілкуватися того дня, і не тому, що про це наказав Господь, а внаслідок їхнього бажання згадувати Учителя і мати спільність один з одним. Цілком можливо, що якийсь час вони дотримувалися суботнього дня, а також першого дня. Очевидно, їм було важко збагнути, наскільки вони перейшли від епохи Мойсея та його Закону під головування Ісуса та під його керівництво, адже «Христос для волі нас визволив».

Хоча християни сьогодні полишили дотримуватися сьомого дня на користь першого дня тижня, багато хто помилково вважає, що Бог санкціонував цю зміну. Це не так; християнин не є під законом, але під благодаттю. Те, що перші учні збиралися в перший день, було привілеєм, а не вказівкою Бога.

Так має бути далі і так є у випадку декого. Справжні християни не мають надто багато нагод спілкуватися разом для вивчення Слова Небесного Отця і приносити Йому хвалу та пошану своїх сердець.

Справжні християни, безперечно, раді, що є виділений особливий день в тижні, в якому вони можуть, перш за все, присвятити себе молитві, поклонінню, віддаванню пошани, вивченню Біблії та добрим ділам – навіть якщо цю неділю примусово накинули людськими законами та помилковим розумінням. Скільки з Господнього народу були б раді, коли б їхні справи так влаштувалися, що це дало б їм дві неділі в тижні або й більше. Та щоб святкувати неділю належним чином, Господній посвячений народ має бути вільний від хибних уявлень, які загально панують.

СУБОТА ВІДПОЧИНКУ

Ізраїльський Закон передбачав дві суботи. Одна повторювалась кожного сьомого року і мала своє виконання в п'ятдесятому році – році Ювілею та повного звільнення. Інша була кожного сьомого дня, і, повторюючись, мала своє виконання в п'ятдесятому дні – дні П'ятидесятниці, що був образною тінню відпочинку, в який народ Бога може увійти вже навіть тепер.

Апостол говорить про обидві в Євреїв 4: 1-11. Виконанням суботнього дня є відпочинок та мир серця, який мають позаобразні ізраїльтяни. Для них – це постійна субота. Вони входять у відпочинок.

Вони прийшли до місця, де мають мир з Богом, який керує їхніми серцями. Вони відпочивають від своєї праці, від всякого сподівання, що будь-якими своїми вчинками вони можуть догодити Богу: чи то дотриманням суботи, чи ще якимсь. Вони входять у відпочинок, бо бачать, що Бог подбав в Ісусі про допомогу потрібну всім, щоб вони «мали в Ньому повноту». Цей відпочинок, мир жодна людина не може в них забрати. Він належить їм доти, доки вони перебувають вірою в Христі, в Бозі.

Але апостол каже: «Отож, людові Божому

залишається суботство, спочинок» – майбутній спочинок. Церква увійде в цей спочинок тоді, коли зазнає переміни воскресіння, коли стане схожою до Спасителя і увійде в радість свого Господа. Це буде повний відпочинок. Що стосується світу, тисячолітнє царювання великого Месії буде суботою всього світу, в якій люди матимуть привілей досягти досконалості в кожному значенні слова і, таким чином, увійти у відпочинок, приходячи до згоди з Богом.

Ісус зробив багато Своїх чудес в суботні дні частково, мабуть, тому, щоб підкреслити факт, що велика субота, тисячолітній день, сьомий тисячолітній День історії світу буде часом Його Царства, в якому все людство матиме привілей зцілитися від гріха, хвороб, смутку та болю і прийти до повної досконалості людської природи, до всього того, що було втрачене в Адамі і відкуплене на Голгофі.

РОБИТИ ДОБРО В СУБОТУ

Оскільки Ісус по плоті був юдеєм, а значить, був зв'язаний всіма наказами юдейського Закону, Він не міг робити нічого всупереч Закону. Він не міг відсунути його вбік, але й не міг пояснити юдеям справжнє значення суботи. Все це мало статися пізніше, під навчанням Святого Духа, після П'ятидесятниці, після зачаття від Духа, бо «людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа... і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно». Але Ісус міг виправити і виправив деякі хибні уявлення про Закон, які закралися через вчення їхніх рабинів, докторів Закону та фарисеїв.

Вони, для показності, в деяких відношеннях перебільшували букву Закону, натомість повністю ігнорували його духа. Тож коли учні Ісуса, переходячи пшеничним полем, розтирали зерна в долонях до м'якоті перш ніж з'їсти, фарисеї висловлювали незадоволення тим, що вони ламають суботу, що вони молотять та відвіюють. Ісус показав, що про це не йшла мова в Законі. Це не робилося для того, щоб перешкодити якійсь добрій або потрібній праці, але для користі людей. За словами

докторів Закону, ловити блохи в суботній день було гріхом, бо це було б «полюванням». Ось так, різним чином вони зробили мудрий Закон Бога нерозсудливим для людей. Вибагливі в дрібницях, вони зігнорували більш суттєві речі Закону, які стосувалися справедливості, любові та милосердя.

В нашій лекції ми маємо два приклади зцілення в суботу. Одна жінка мала недугу, яка горбила її вісімнадцять років. Ісус звільнив її від цього рабства в суботній день. Він поклав Свої руки на неї і сказав: «Звільнена ти від недуги своєї». Вона випрямилася і прославила Бога. Але старший синагоги обурився і сказав до людей: «Чи немає шести днів, в які ви можете приходити і бути зціленими, замість в суботній день?»

Це мало бути особливим докором на адресу Ісуса, даючи зрозуміти, що Він не є таким святим і дбайливим щодо суботи, як мав би бути, і є порушником Закону. Але Ісус «відповів і промовив до нього: «Лицеміре, хіба ж не відв'язує кожен із вас у суботу свого вола чи осла від ясел, і не веде напоїти? Чи ж цю дочку Авраамову, яку сатана був зв'язав вісімнадцять ось років, не належить звільнити її суботнього дня від цих пут?» І Його проти-

вники засоромилися.

Інший випадок стосувався чоловіка хворого на водянку. Ісус, знаючи настрої їхніх думок, обговорив цю річ наперед, запитавши книжників та фарисеїв: «Чи вздоровляти в суботу годиться, чи ні?» Вони ж не відповідали. Тоді взяв Він хворого чоловіка і зцілив його, та запитав Своїх критиків: «Коли осел або віл котрогось із вас упаде до криниці, то хіба він не витягне зараз його дня суботнього?» І вони не могли відповісти на це.

Правильне розуміння суботи, відпочинку, про який Бог подбав для Свого народу, є великим благословенням. «Бо до Його відпочинку входимо ми, що ввірували», – до тривалого відпочинку, постійної суботи. Всі такі є раді мати особливі нагоди, коли вони трапляються, збиратися в ім'я Господа для віддавання шани, хвали, для вивчення і спільності. Не кажучи, про який день йде мова, апостол радить нам не хехтувати збиратися разом, як це є звичаєм декого, і тим більше, як ми бачимо, що цей День наближається – славний День грядущого Месіанського Царства, а тіні ночі та темряви, нещастя та забобонності минають. (Євр. 10: 25).

R5405 (1914 p.)

ЧОГО ВИМАГАЄ ЄГОВА?

МАТВІЯ 7: 24-29

*«І чого пожадає від тебе Господь, нічого, а тільки чинити правосуддя, і милосердя любити, і з твоїм Богом ходити сумирно»
(Михея 6: 8).*

Ісус намагався переконати Своїх слухачів, що їм недостатньо чути, що Боже Царство надходить і що воно принесе те чи інше благословення для світу. Недостатньо знати, що зі світу відбувається покликання класу Царства бути співпадкоємцями з Месією в цьому Царстві. З їхнього боку потрібно діяти, якщо вони хочуть здобути цей високий привілей, дарований їм Богом. «Покажи мені віру свою без діл твоїх, а я покажу тобі віру свою від діл моїх», – сказав св. Яків. Мова не йде про те, мов би ми маємо досягти Царства нашими

вчинками, бо ми, недосконалі через гріхопадіння, не можемо робити досконалі вчинки, прийнятні для Бога. Перемогу нам принесе наша віра в Бога та в Господа Ісуса, якщо ми її здобудемо; але зарахованою віра може буде тільки тим, хто якомога краще виконує своє спасіння зі страхом та трепетом. Бог діятиме в них, і через Христа Він зробить їх переможцями і навіть більш ніж переможцями.

Ісус дав ілюстрацію, або притчу, кажучи, що ті, хто чув Його Послання і проявив слухняність до нього, будуть мов мудра людина, яка збудувала свій дім на скелі, де навальні зливи не змиють підвалин, ані жодним чином їм не зашкодять. Життєві бурі є неминучими; і великий переломний момент в житті – смерть, обов'язково прийде. Серед цих проб буде тиша,

довіра та безпека для тих, котрі прийняли Господній порядок і ходять якомога краще слідами Ісуса. Для них смерть буде лише переходом від земного до небесного стану силою Першого Воскресіння – «раптом, як оком змигнути», бо «тіло й кров посісти Божого Царства не можуть» (1 Кор. 15: 50-52). Їхня віра та довір'я, збудовані на Божих обітницях, ніколи їх не підведуть. Для них є відкладена корона життя, яку Господь, праведний Суддя, дасть їм в той День (2 Тим. 4: 8).

З іншого боку Ісус дає зрозуміти, що багато, почувши Його слова та виразивши своє признание для них, не зможуть зробити правильні кроки, щоб здобути славні привілеї Царства, які Він запропонував. Вони дозволять звичаям, звичкам, любові до принад, любові до зручностей, любові до світу стати їм на заваді належним чином, повністю присвятити себе Богу або виконати цей задум. Вони в якійсь мірі підбадьорюють себе надіями Царства, які ніколи не здійсняться, бо вони ніколи не зробили належних кроків. Вони не будували свою віру на правильному фундаменті. Можливо, деякі з них будували на Законі і думали, що вони можуть представити себе Богу завдяки власним намаганням, без приписання заслуги Христа. Такі дуже помиляються, бо «ніхто бо не може покласти іншої основи, окрім покладеної, а вона – Ісус Христос». Його смерть є нашою викупною ціною, а Його з'явлення в славі, як нашого Заступника, є для того, щоб відшкодувати наші ненавмисні хиби.

Для них обов'язково прийде день неспокою та випробування, і будівля їхньої віри, не маючи відповідної основи, не встоїть. Вони зазнають втрат всіх своїх надій. Проте це не означає, як багато хто з нас вважали колись, що вони підуть на вічні муки. Судячи зі всього, майже всі християни, введені в оману віровченнями середньовіччя, читають в Божому Слові те, чого воно аж ніяк не містить.

ПОРІВНЮЮЧИ ПРИТЧУ СВ. ПАВЛА

Апостол Павло вжив схожу ілюстрацію, кажучи: «ніхто бо не може покласти іншої основи, окрім покладеної, а вона – Ісус Христос», «але нехай кожен пильнує, як він буде

на ній», бо День, що близько, випробує працю кожної людини, якою вона є. Ті, котрі будували з золота, срібла та коштовного каміння Божественної Правди, розвиваючи віру та характер в згоді з божественними вимогами та постановами, не зазнають жодних збитків в великому дні проби в кінці цього Віку. Але інші, котрі будують з дерева, сіна та соломи людських традицій та самовдоволення, побачать, що вся будівля їхньої віри згорить, бо вогонь того Дня випробує працю кожної людини, якою вона є (1 Кор. 3: 10-15).

Проте апостол каже нам, що навіть ті, які зазнають руїни будівлі своєї віри, – якщо тільки вони будували на Христі, спасуться, хоча й через вогонь. Вони будуть, так би мовити, класом горя, описаним в Об'явленні 7: 14-17: «Це ті, що прийшли від великого горя, і випрали одіж свою, та вибілили її в крові Агнца... Тому то вони перед Божим престолом, і в храмі Його день і ніч Йому служать». Для них Бог має різне благословення. Вони отримують його відповідно до своєї слухняності, відданості та віри.

Клас, згаданий апостолом, який буде з золота, срібла та коштовного каміння, це – Мала Черідка, Царське Священство, яке сидітиме на Троні, зодягнувши корони і ставши співспадкоємцями з Ісусом в Царстві. Але клас, який буде на Скелі з невідповідних матеріалів, проте спасеться, мов би через вогонь, буде класом Великої Громади, позаобразних левитів, які, замість того, щоб бути на троні, будуть перед тронем служити тим, хто на троні. Замість того, щоб носити корони, вони отримають пальмове віття, яке свідчитиме про перемогу меншого значення. Священничий клас буде позаобразним Храмом Бога; клас левитів, Велика Громада, служитиме Богу в цьому класі Храму і через нього.

Але це ще не все благословення, яке Бог задумав. Ці два класи містять лише духовно зачатих цього Євангельського віку. Древні Гідні мають складати ще інший клас спасених – спасених до земної досконалості, щоб бути князями по всій землі, славними представниками невидимого, духовного, Небесного класу Царства. Тоді врешті прийде благословення

для всіх племен землі, які виявляться охочими та слухняними протягом тисячі років Царювання Царства і які поступово піднімуться з гріха та деградації – силою воскресіння – назад до всього того, що загубилося в Адамі і було відкуплене дорогоцінною кров'ю Ісуса. З іншого боку всі свідомі, добровільні противники Бога та праведності – після відповідного періоду нагод – будуть знищені Другою Смертю, не дивлячись на те, чи вони належать до класу, який є зараз на випробуванні, класу духовно зачатих, чи до класу, який буде на випробуванні протягом періоду Месіанського Царювання. «Всіх безбожних землі буду нищити».

НАРОД ДИВУВАВСЯ

Не дивно, що люди були вражені вченням, яке представляв Ісус, навіть якщо вони лише частково усвідомлювали їх, бо ніхто не міг зрозуміти цього досконало, хіба що завдяки освічуючому впливу Святого Духа, який ще не був даний, бо Ісус ще не був прославлений (Ів. 7: 39). Вчення Ісуса були переконливими, на відміну від різних спекуляцій та вигадок книжників. Так само є з Правдою. Там, де плутанина і містицизм, можемо бути певні, є неправда та неуцтво. Звідси виникає потреба в тому, щоб усі, хто проповідує Христа, мали помазання, ординацію проповідувати, яку Бог дає тільки через зачаття від Святого Духа.

НАШ ЗАГОЛОВНИЙ ВІРШ

«Чого пожадає від тебе Господь, нічого, а тільки чинити правосуддя, і милосердя любити, і з твоїм Богом ходити сумирно». На перший погляд, хтось може сказати: «Це щось зовсім інше! В цьому вірші Святого Письма нічого не сказано про те, що аби стати спадкоємцем Царства, треба взяти свій хрест, відректися себе і йти слідами Ісуса, з самопожертвою!»

Це правда; але слід зауважити, що одне є вимогою, а інше – привілеєм. Бог не вимагає жертви. Він вимагає відданості та послуху, але не жертви. Все, що стосується жертвування, набагато перевищує вимоги Божественного Закону. Так в випадку Ісуса Божественний Закон не міг вимагати від Нього робити щось

більше, аніж бути йому слухняним – любити Бога усім Своїм серцем, розумом, душею та силою, і любити Свого ближнього як Себе Самого. Але чи не міг Ісус все це зробити не поклавши Своє життя за всіх? Безперечно! Отже, Святе Письмо показує, що коли Ісус представив Себе в Йордані, Він посвятив все, що Він мав, щоб чинити волю Отця, аж до смерті – а не лише виконувати Закон. Він був радий чинити Отцівську волю, навіть понад те, що Отець вимагав по Закону (Євр. 10: 5-7). Так само має бути зі всіма, хто мав би бути прийнятий як послідовник Ісуса і досягти з Ним слави, честі та безсмертя на небесному рівні.

Пророк Михей звертався до юдеїв, і його послання було на основі Закону. Він заохочував юдеїв робити все, що в їхніх силах, щоб виконати його вимоги. Однак ми знаємо, що жоден юдей ніколи не виконав Закону, окрім Ісуса, бо всі, за винятком Його, були деградованими, недосконалыми. Лише Він був «святий, незлобивий, невинний, відлучений від грішників».

Протягом Тисячолітнього Царства Месії цей самий Закон Бога, даний юдеям через Мойсея, буде даний всьому світу людства через Месію. Його вимогою буде поступати справедливо, любити добро, ходити покірно перед Богом. Що стосується приведення когось до досконалості, то служіння Месії цьому Закону виявиться успішним – на відміну від безуспішного служіння Мойсея – бо Месіанське Царство буде цілком правомочне та приготоване пробачати грішникам і допомагати їм позбутися недосконалості – повернутися назад до образу та подоби Бога, як це на початку було представлено в Батькові Адамі.

Привілей та право саме так прощати гріхи і підносити грішника з деградації належить Месії завдяки Його жертві за гріхи, яку Він завершив на Голгофі. Право до життя, яке Він там віддав, не втративши його, Він буде готовий дати людству протягом Тисячоліття. І лише ті, хто добровільно відмовляться, загинуть в Другій Смерті.

НЕБЕСНЕ ЗАЦІКАВЛЕННЯ ГРІШНИКАМИ

ЛУКИ 15: 1-10

«Так само, кажу вам, радість буває в Божих Анголів за одного грішника, який кається» (вірш 10).

Дослідники Біблії завжди повинні намагатися бачити перлини Господнього Слова в тій оправі, в яку їх вставлено. Знехтувати цим означало б втратити частину запланованого уроку. Книжники і фарисеї трималися осторонь від простолюду: книжники – бо маси людей були неграмотними, а фарисеї – через твердження, що люди є грішниками, позбавленими спільності з Богом, і тому фарисеї, які вважали себе святими, не можуть їх признавати.

Однак Ісус не цурався простолюду і навіть митників, спілкувався й з грішниками. Вище знання не робило Його зарозумілим, а більша праведність – пихатим та байдужим. Він дав Своім послідовникам приклад того, як вони мають йти Його слідами. Чим ретельніше вони йдуть за Ним, тим приємнішими будуть Отцю і більш готовими мати частку в Царстві, про яке ми молимося, «нехай прийде Царство Твоє».

Наш урок розповідає про те, як фарисеї та книжники ремствували на Ісуса, висувачучи проти Нього звинувачення в гріху що Він приймав грішників та їв з ними. Все, що не погоджувалося з їхніми критеріями, вони просто заперечували. Частково їхня проблема полягала в тому, що вони були надто високої думки про себе. Їхній дух був поганим, започаткував його противник. Тому Ісус інколи говорив про них як про дітей диявола, бо вони робили його вчинки і мали його духа. Та навіть це не означає, що фарисеї були за межами надії спасіння. Чи ж Ісус не звернувся одного разу до св. Петра, кажучи: «Відступися від Мене, сатано [противнику]»? Петро був противником, бо в той час мав ворожого духа, але, відколи він виправився в згоді зі Святим Духом, все змінилося.

Так само з нами. «Ви... – раби того, кого слухаетесь». «Ото ж бо, по їхніх плодах ви пізнаєте їх», – сказав Учитель. Застосовуючи

Його слова до тих багатьох, хто вважає себе Його учнями, ми змушені припустити, що свідомо, чи несвідомо вони є в опозиції до вчень та Духа Учителя, є противниками Його вчень.

Ісус, знаючи думки фарисеїв, і можливо, спостерігши їхні жести та погляди або почувши їхні слова, відповів притчею, кажучи: «Котрий з вас чоловік, мавши сотню овець і загубивши одну з них, не покине в пустині тих дев'ятидесяти й дев'яти, та й не піде шукати загинулої, аж поки не знайде її?» А знайшовши, він кладе її на свої рамена, радіючи, і розповідає про це переможно своїм знайомим. Така поведінка пастуха, за словами Ісуса, ілюструє поведінку Бога та всіх святих ангелів, які є з Ним. Вони особливо зацікавлені тими, хто заблукав, і дуже радіють, коли вони навернуться. Є більше радості від одного грішника, що розкаявся, аніж від дев'яности дев'ятьох справедливих осіб, які не потребують покаєння.

Як нас підбадьорює, коли ми знаємо, що таким є настроїм небес, що гріхопадіння людини і наша недосконалість не є постійною перешкодою для того, щоб Господь прийняв нас, якщо повертаємось до Нього! Він милосердний, Він з готовністю пробачить і віддалить від нас гріхи, як Схід є віддалений від Заходу. Але таке зацікавлення є лише до тих, хто кається, або згрішив так, що може ще розкаятися. Кожна вівця, яку знайшов Пастир і яка потім віддає перевагу вовкам, більше не цікавитиме тих, хто на небі.

Багато застосовують цю притчу неправильно. На їхню думку, весь світ людей є представлений в отарі зі ста овець, а заблудла вівця – це земні грішники, яких є відносно мало. Це, звісно, не може бути правильним поясненням! Мабуть, треба згадати слова пророка: «Усі ми блудили, немов ті овечки», «Нема праведного ані одного».

Навпаки, намагаймося тлумачити цю притчу в ширшому значенні, на основі фактів та Святого Письма. Зрозуміймо, що вівця, яка

заблудилася, представляє Адама та його рід, а дев'яносто дев'ять справедливих, які не потребують покаєння, – святих ангелів. До такого бачення схиляє кожна подробиця притчі. Добрий Пастир залишив небесну отару і прийшов на землю, щоб знайти, відкупити, відновити людство – загублену вівцю. В небі є більше втіхи від повернення людини з гріха та відчуження між нею і Богом, аніж від святих собою чи тих, які ніколи не блукали, ніколи не потребували відкуплення.

Урок для фарисеїв зрозумілий. Вони мали іншого духа, аніж мали святі. Вони мали земне бачення, самолюбне, горде та пихате, що не погоджувалося з Божественним духом, було не до вподоби Богу. Ісус хотів, щоб всі Його учні були схожі на Бога. «Отож, будьте... як... Отець ваш Небесний», «добрий бо Він до невдячних», «бо навіки Його милосердя», – до повного звершення.

Його милість послала Сина, підлеглого Пастиря, щоб Він став нашим Відкупителем і допоміг нам повернутися назад до Його милості. Його милість шукатиме загублену вівцю, доки кожен член Адамового роду не буде приведений до знання Правди та до повної можливості повернутися до Божого стада. Для цього має бути встановлене Месіанське Царство. З цією ж метою є теперішній поклик до Церкви, щоб стати Царським Священством, щоб під проводом великого Визволителя вона могла співпрацювати з Ним, щоб донести Вістку Божої благодаті до всіх членів Адамової сім'ї.

О, як відрізняється цей погляд на нашого люблячого Творця від того, який нам передали з Середніх Віків! Як він відрізняється від того, який представляв Всемогутнього розгніваним і злісним, мов би Він приготував наперед місце вічних мук для людського роду, за винятком небагатьох, котрі матимуть вуха до слухання і котрим пощастить почути це Послання в теперішньому житті. Навпаки, ми бачимо, що задум, приготований люблячим Отцем, лише починає проявлятися в Його милості до Христа та Церкви; і що остаточно знання слави Бога

наповнить всю землю, аж кожне коліно схилиться і кожен язик визнає, на славу Бога.

ЗАГУБЛЕНИЙ ГРІШ

В міру того, як ми стаємо Богоподібними, ми стаємо зацікавлені грішниками, перш за все тими, котрі через спадковість або погане оточення глибше загрузли в грісі, нецтві та забобонах. Маючи Божого Духа, ми раді робити усе, що в наших силах, щоб здобути цих грішників. Однак ми не повинні бути мудрішими від того, що написано. Ми не повинні сподіватися знайти всіх овець. Радше нам треба приготувати тих, кого наш Господь Бог покличе і притягне, щоб бути разом з великим Головним Пастирем в праці, яку Він незабаром запровадить, – праці пошуку загублених овець, праці знайти та відновити всіх охочих та слухняних.

«Син бо Людський прийшов, щоб знайти та спасти [відновити], що загинуло». Загубився людський рід, а не лише деякі, Церква: відновлення має охопити усіх, хто загубився. Це зовсім не має на думці універсалізм і виконається в приведенні кожного члена роду Адама до повного знання Бога, до повної нагоди відновитися від гріха та смерті (1 Тим. 2: 3, 4).

Ісус дав ще іншу притчу, яка мала схоже значення та проілюструвала таку саму велику правду, але під іншим кутом. За звичаєм юдейські жінки одягали прикрасу з монет, яка опоясувала чоло. Вона могла бути з золота або срібла і часом становила їхнє придане. Втратити одну з цих монет означало втратити щось більше, аніж саму її вартість, бо відсутність монети зіпсувала б красу оздобы. Пошуки монети свідчили про те, що її не залишать без уваги, але дбайливо шукатимуть, доки не знайдуть. Сусідські дівчата дізнаються, що вона загубилася, але дуже радітимуть, коли вона знайдеться. Це ще одна ілюстрація радості в присутності Божих ангелів над одним грішником, що розкався.

ЦІННІСТЬ ЛЮДИНИ

Ісус сказав: «Бо вартіші ви за багатьох

горобців». В нинішній лекції Він дає зрозуміти, що людина є набагато вартнішою від численних монет і від багатьох овець. Ми всі погоджуємось, що важко переоцінити, важко повністю збагнути вартість людського життя, особливо коли йдеться про наше власне життя або життя когось, хто нам дорогий. Але наскільки ми проявляємо це в нашому щоденному житті?

Кожен повинен поставити це питання насамперед самому собі, і лише тоді застосувати його до ближніх. Як я проявляю Божого духа до моїх ближніх, ставлячи на першому місці людське життя? Що я роблю з дня на день, щоб довести моє істинне зацікавлення людством загальною? Як я цікавлюся моїми приятелями, моїми родичами, моїми дітьми, моїми братами та сестрами?

Той, хто щось виробляє, повинен підхопити цю тему і запитати себе: «Наскільки я ставлю гріш вартіснішим від людства? Наскільки я громаджу гроші, які перешкоджають створювати і запроваджувати належні міри захисту для тих, кого я наймаю, для всіх, про кого я повинен дбати, перед ким маю відповідальність?» Їхні пальці, їхні очі, їхні руки та ноги, їхнє здоров'я та життя мають бути дорогими для кожного, хто хоч в найменшій мірі має Божого Духа.

Кожен християнин повинен запитати себе, скільки він має Божого Духа? Скільки свого часу я віддаю, щоб допомагати своїм ближнім вибратися з їхніх клопотів та випробувань і повернутися до Бога? Скільки я жертвую свого часу та сил, щоб йти по загублену вівцю? Прислухаймося до апостола: «Не обманюйтеся, Бог осміяний бути не може». «Хто чинить правду, той праведний», – а не лише той, хто каже, що він послідовник Ісуса.

Однак не слід забувати, що Бог є Тим, Хто понад усе зацікавлений цією великою працею, і що Він послав Свого Сина для її виконання. Не слід забувати, що не тільки ми проявляємо інтерес. Божественне зацікавлення та любов є більшими від наших, а Божественна мудрість є вищою. Щодо нас, то ми повинні пильно слухати Того, «Хто з неба звіщає», – йти Його

шляхом та за Його прикладом.

Це може означати, що нас багато хто зрозуміє неправильно. Існує багато теорій спасіння світу: суспільного, політичного, морального відродження, боротьби з пороками і т.д. Безперечно, завжди залишається вірним принцип, що є лише два великі Вожді в сутичці між гріхом і праведністю: Христос та сатана. Також є правдою, що хто воює за одного, той воює проти іншого. Тож нам, перш за все, слід переконатися, що ми є на Господньому боці, на боці праведності, правди, чистоти та доброти. Є ще інший крок: переконатися, що ми боремося так, як наш Вождь хоче, щоб ми боролися; що ми трудимося так, як Він хоче, щоб ми трудилися; що ми віддаємо себе так, як Він хоче, щоб ми себе віддавали.

«Бо це воля Божа [для вас], освячення ваше». Отож наше особисте спасіння є першим в Божому порядку. Поєднані з Богом і посвячені Його службі ми запитуємо себе: «Який наступний крок?» Ось відповідь: «Паси вівці Мої; паси ягнята Мої». Можливо, що спочатку ми схильні вагатися, кажучи: «Господи, чи не варто спочатку пошукати блукаючих, загублених овець?» Відповідь є дана Господом через апостола, що ми повинні, «поки маємо час, усім робити добро, а найбільш одновірним». Тому, якщо Дім Віри вимагає всього нашого часу, коли ми маємо таку нагоду, ми, можливо, нічого не зможемо зробити для загублених овець, лише вдосконалити тих, кого Господь вже знайшов.

Навіть самі обставини Господнього провидіння можуть керувати нашим шляхом. Якщо при цьому ми бачимо Його наміри, Його ціль, то все добре. Він вибирає зі світу особливих людей, щоб бути співпадкоємцями з Його Сином в Царстві. Всі вони потребують навчання в духовному напрямку для свого розвитку, щоб бути придатними і приготованими статися Царським Священством, бути царями та Священниками для Бога, і згодом судити, карати, підносити та благословити весь світ в міру того, як люди виявляться охочими та слухняними.

ПРИЙДЕ БАЖАННЯ ВСІХ НАРОДІВ

«Так бо промовляє Господь Саваот: Ще раз, – а станеться це незабаром, – і Я затрясу небо та землю, море та суходіл! І затрясу всіма народами, і прийде бажання всіх народів, і наповню цей дім славою, – говорить Господь Саваот» (Ог. 2: 6, 7, KJV).

Перед нами одна з найдорогоцінніших обітниць благословенного Божого Слова. Це євангелія в двох словах – євангелія милості для світу і євангелія слави для церкви. І вона з двох кінців затверджена підписом Повелителя всесвіту, Господа сил небесних. Вона була проголошена устами одного з Його пророків – Огія. Однак, хоча разом з іншими пророчими записами ці вірші вважалися священними як Слово Господа і віддавна з пошаною читалися вибраним народом, тілесним Ізраїлем, їхнє розуміння стало набагато нижче від їх істинного значення. І тільки після того, як був даний Святий Дух – утішитель, провідник до всієї правди і об'явитель майбутніх речей (Івана 14: 26; 16: 13), дорогоцінне значення цього вислову Єгови було виявлене Його святим (євангелійській церкві) через Його святих апостолів і пророків (Еф. 3: 5).

Тілесний Ізраїль вважав, що знайшов у цих словах натяк на вивищення і універсальне панування їхньої нації, на падіння Перського царства, на підкорення їм інших народів, і що дім Ізраїлю, таким чином піднятий і звеличений понад усі народи, буде наповнений Господньою славою і визнаний всім світом як Божий особливо вибраний і шанований народ, святий народ і царське священство. З огляду на таку надію, вони старанно і радісно працювали, щоб відбудувати руїни храму і відновити повалені мури Єрусалиму, – згідно з декретом перського монарха Кіра, який дарував їм свободу повернутися з неволі. Проте минали століття; Перська імперія впала, а слава Ізраїлю не приходила; спочатку вони перейшли з-під панування Персії до панування Греції, потім Риму, а потім, як народ, були розкидані і обездолені, вигнані з землі своїх батьків –

землі божественної обітниці, – розпорошені між всіма народами і переслідувані між ними аж до цього дня.

Що ж тоді? Чи Божа обітниця втратила силу? Чи Бог забув про неї? Ні. Апостол Павло під керівництвом Святого Духа знову пригадує її (Євр. 12: 26-28) і показує, що дім, який мав бути ось так наповнений Господньою славою, не є тілесним домом, тобто царством Ізраїлю, а духовним домом, тобто царством Бога – Євангельською церквою.

Трясіння землі, згадане в цьому вірші, показано як останнє трясіння і натякає на те, що було також попереднє трясіння. Це попереднє було представлене в тремтінні землі, коли був даний Закон на Сінаї; бо під законом, говорить апостол, кожна провина і непослух отримували справедливу відплату, і що якийсь час народ отримував ґрунтовні потрясіння і пересівання шляхом неволі та іншим чином, щоб залишились тільки віддані і правдиві (Див. Євр. 12: 25, 26; 2: 2; 3: 17; 10: 28). Але це останнє трясіння мало бути більшим, ніж трясіння, яких будь-коли зазнавав тілесний Ізраїль. Це мало бути трясіння і неба [символ правлячої влади], і землі [всього організованого і слухняного закону суспільства], і моря [нестримних і анархістських елементів], і суші [визнаної аристократії, яка має багатство і є соціально незалежною]. І це має бути трясіння не лише одного народу, а всіх народів: «І затрясу всіма народами». Безперечно, це провіщене трясіння всіма народами є лише повторенням пророцтва Даниїла (12: 1) про великий утиск, якого ніколи не було від існування люду.

Але апостол Павло дає нам заспокійливе запевнення, що «слова «ще раз» означають зміну того, що хитається, як створеного, щоб залишилось непохитне» (Дерк.); і далі показує (Євр. 12: 28), що після трясіння залишиться тільки те, що неможливо усунути, – царство Бога, яке ми успадкуємо, – якщо доведемо свою гідність, тобто якщо витримаємо всі проби і трясіння та не захитаємось.

Стверджуючи, що це царство Бога (правди-

ва церква, вибрані) не може захитатися, апостол тим самим дає зрозуміти, що воно не буде звільнене від цих поштовхів, які потрясуть і повністю знесуть всі інші організації. Просто правдива, вибрана церква не захитається. Її основа є надійною. «Бог серед неї – не захищається» (Пс. 46: 5, Дерк.). Дійсно, сьогодні ми знаходимося посеред цих небезпечних і руйнівних впливів. Піднімається буря, і, як передбачено, спочатку її відчуває мала черідка посвячених віруючих. Їхня віра і терпеливість, ревність і витривалість будуть випробувані всіма способами, які противник може вигадати. Кожна винайдена фальш є запропонована в її найбільш приємній і витонченій формі, кожна слабкість тіла є використана, щоб подолати тих, котрі стараються змагатися добрим подвигом віри і перемогти світ, тіло і диявола.

Коли ми беремо до уваги, що «ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби» (Ефесян 6: 12), то усвідомлюємо собі, що ця сутичка є нерівною, хіба що ми покладаємось на силу, яку Бог постачає нам через Христа.

Подальша мова апостола дає зрозуміти, що, оскільки лише ті, які *не можуть захищатися*, залишаться і успадкують царство, то всі інші впадуть. І в цьому світлі видно, що слова псалмиста: «впаде тисяча збоку від тебе, і десять тисяч праворуч від тебе», – зовсім не є перебільшенням. Нечисленні вірні ніскільки не повинні боятися, коли різні потрясіння чинять пересівання серед них, бо так повинно бути, аж доки не залишаться тільки ті, які не захитаються. Отже, вся номінальна церква – як всередині, так і ззовні різноманітних організацій – мусить зазнавати трясіння, аж доки не залишаться тільки вірні, тому що Бог повизбирує зі Свого царства всі спокуси (Мт. 13: 41).

Але це трясіння є дозволене не лише для того, щоб відсіяти від церкви все, що хитається. Це трясіння повинно поширитися на всі народи, а вони настільки не підготовлені до близької бурі і настільки нездатні протистояти їй, що апостол в пророчому передба-

ченні говорить, що їхнє трясіння означає їхнє усунення (Євр. 12: 27). Проте це усунення не є для того, щоб запанувала анархія, а щоб царство Бога, яке не може захитатися, могло зайняти своє місце.

Дяка Богу за перспективу непохитного царства, чиї царі царюватимуть за праведністю, а князі володітимуть за правосуддям (Іс. 32: 1; Пр. 8: 15), і під володінням якого ціла земля спочине (Іс. 14: 7). Це царство, як говорить пророк, дійсно буде «бажанням всіх народів», коли буде встановлене і коли світ почне усвідомлювати його благословення. Так, справді «прийде бажання всіх народів», – з благословенням життя, здоров'я, миру, достатку і доброго управління. За цим прийдешнім царством і його благословенням все створіння разом зітхає і мучиться, очікуючи синівства, тобто «відкуплення нашого тіла» – тіла Христа, спадкоємців царства (Рим. 8: 22). Як тільки все тіло буде вибране, приготоване і випробуване, тоді буде встановлене царство і прийде бажання всіх народів – довгожданий мир і процвітання, яке не зміг забезпечити жоден експеримент їхньої власної волі. Без сумніву, досі були випробувані і довели свою даремність усілякі можливі експерименти свободи. Останній, котрим є соціалізм, закінчиться у всесвітній анархії.

Це тіло Христа, цей духовний дім Ізраїлю, битий бурею, однак «непохитний», тому що міцно оснований на Скелі Ісусі Христі, апостол Павло називає «Божим храмом» (1 Кор. 3: 16; 6: 19), який повинен успадкувати царство Бога і про який Єгова говорить, що Він наповнить його славою.

Він наповнить його славою божественної природи; Він вчинить кожного його члена подібним до славного Христового тіла; Він одягне їх силою згори, щоб вони вірно виконували всі божественні замисли щодо реституції людей і встановлення всесвітньої згоди і миру. Хвала Господу за таку надію для церкви і для світу. Нехай вона надихає кожне віддане серце, нехай її застереження враховує кожний, хто в якійсь мірі відчуває, що може захитатися. Вкладіть на себе всю зброю Божу, щоб ви могли стояти

непохитними посеред бурі цього злого дня і бути порахованими гідними стати живим камінням в цьому славному храмі Бога, який незабаром наповниться Його славою, і бути

спадкоємцями цього царства, яке не може *похитнутись* і яке дійсно буде бажанням всіх народів.

R3052 (1902 p.)

КІНЕЦЬ ВІКУ – ВАЖКИЙ ЧАС

«Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи. Будуть бо люди тоді... нахабні, бундючні...» (2 Тим. 3: 1, 4).

Вираз «останні дні» стосується не кінця світу, як багато-хто сподівається цієї події, але є біблійним визначенням теперішнього часу, кінця цього віку, коли Царювання Праведності має от-от початися. «Жнива – кінець віку» (Мт. 13: 39, Diaglott). Пересторога, дана апостолом, полягає в тому, що замість навернення світу в теперішньому часі до Бога, буде переважати протилежне. Це буде час великого лиха для тих, котрі вирушили за Христом, хоча він не буде таким тяжким часом для світу.

Єдиними, хто є на випробуванні отримання життя або смерті, є ті, котрих звільнено від адамового осуду. Для них час, змальований св. Павлом, стане суворим випробуванням. Поведінка світу відійде від того критерію, який можна було б сподіватися. Люди будуть нахабні. Вони будуть укладати контракти лише в тому випадку, якщо їм це вигідно. Це буде час коли кожна людина підніме свою руку на ближнього. Самолюбство стане нестерпним. Скрізь пануватиме зарозумілість та бундючність. Люди «більше любитимуть розкоші, аніж любитимуть Бога». Цей стан має бути ознакою кінця віку.

РОЗПОВСЮДЖЕНІСТЬ ТАКИХ УМОВ

Кожна мисляча людина змушена визнати, що такий стан речей панує сьогодні. Якщо контракт є невідповідним – чи йдеться про сімейний шлюб, чи про діловий контракт, – незадоволена сторона намагається його розірвати. Вона займає становище людини, яка каже: «Спробуй мене змусити його виконувати, якщо можеш». Господній народ повинен стійко триматися принципів і бути вірним своїм контрактам, навіть якщо вони не є на користь. Таке від-

ношення подобається Господу.

Скрізь у світі ми бачимо дух бундючності – втрату поваги до влади. Звичайно, в минулому було занадто багато поваги до неї. Але зараз немає жодної. Цей стан речей прийшов внаслідок відсутності поваги до Бога – як неминучий наслідок втрати віри в Біблію як Боже Слово. В міру того як люди втрачають віру в Біблію, вони втрачають віру в Бога і стають більш самолюбними та свавільними. До такого стану речей привели фальшиві вчення. Люди думають, що Бог збирається зробити їм кривду.

Вищі критики, намагаючись відкинути те, що вони вважають абсурдністю релігійних поглядів, відкинули Біблію. Дослідники Біблії розуміють, що нісенітниця принесла не Біблія, а, власне, ці вчення. Але світ, втрачаючи довіру до Бога, стає більш зарозумілим, ніж будь-коли досі. Навіть побожний страх, який колись стримував людей, зникає, і люди схильні у всьому сумніватись. Стан розуму людей можна описати словами: «Їжмо, пиймо та веселімося, бо ніхто нічого не знає про завтрашній день; вчителі розгублені, ото ж, веселімося сьогодні, нехай задоволення стане змістом нашого життя». Таким виглядає стан світу. Люди більше люблять приємності, аніж Бога.

ДУХ СВІТУ В ДЕЯКИХ ПОСВЯЧЕНИХ

Ці труднощі наших днів створюють важкий час для Церкви. Ви запитаете: «Чи ж Церква, навпаки, не повинна більш, ніж будь-коли досі, любити Бога? Чи ж це не повинно берегти її та тримати далі від небезпеки?» Ми відповідаємо, що дехто з Божого народу щораз більше поринає в світ. Цей дух світу поглинає все довкола них. Їм стає все важче розуміти, що весь світ прямує на манівці зі своїми ідеями та дорогами. Вони все більше набувають світський розум,

хоча і є духовно зачатими.

Цей світський дух, як підказує апостол, в значній мірі впливає на Церкву. Остаточного дехто з Господнього народу опиниться в особливо тяжкому часі, бо нехтував своєю угодою з Господом. Інші ж будуть пильнувати та молитися, розвиваючи свій розум і своє серце. Однак таких є небагато.

Дух світу заповнив клас Великої Громади, який далі любить Господа. Навіть ті, які живуть найближче до божественного критерію, так чи інакше потрапляють в заклопотання внаслідок цього духа, хіба що вони ревно перебувають в молитві та вивченні Божого Слова. Речі, які відбуваються довкола нас, є, мабуть, природним перебігом справ. Отож шлях, що ним інші люди витрачають час та гроші, є спокусою для Господнього народу, який повинен цьому твердо протистояти.

НЕПОМІТНЕ ВИПРОБУВАННЯ

Господній народ віддається служінню і є вживаний в цьому служінні залежно від нагод. Він живе посвяченим життям. Світ має восьмигодинний робочий день. Вірний Господній народ, навпаки, обрав для себе шістнадцятигодинний день. Всі теперішні існуючі умови створюють загрозу. Для нас присвячувати Господній службі лише те, що світ вважає розумною щоденною працею, було б невиконанням нашої Угоди. Хто намагається робити лише те, що слід, отримує місце в Великій Громаді.

Мала ж Черідка буде служити Господу з таким запалом, що не думатиме, що можна зменшити свої зусилля. Кожному з неї відомо, що його тіло є повністю посвячене Господу, тому він щоденно віддає його на смерть. Отже, дивлячись на ці важкі часи, запитаймо себе: «До якого класу я належу?»

R5413 (1914 p.)

ОГОЛОШЕННЯ

ПРОПОНУЄМО ЧИТАЧАМ НАСТУПНІ КНИГИ ТА БРОШУРИ:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр. та рос.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)

Вся література висилається безкоштовно

Просимо завітати в Інтернет на сторінку «<http://www.scripturestudy.net>», де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовою.

ПЕРЕДПЛАТА НА ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ

Нагадуємо всім, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Ми прагнемо, щоб він і далі був духовним зміцненням для всіх братів та сестер, які мають надію вічного життя та склали обітницю служити Господу до кінця своїх днів. Від багатьох ми вже давно не маємо жодної звістки про те, чи вони хочуть отримувати цей журнал. Ми прагнемо належним чином розпорядитися тими коштами, які Господь нам довірив, тому дуже просимо написати нам кілька слів, щоб ми знали, що вас справді цікавить Правда Божого Слова, яка публікується на сторінках цього журналу.

ЗІБРАННЯ У ЛЬВОВІ

Повідомляємо, що зібрання у Львові відбуваються щонеділі за адресою:

Левандівка, вул. Широка, 83, приміщення Технічного Лицею №20 (навпроти магазину “Барвінок”).

Початок зібрання об 11.00.

Їхати тролейбусом №12, а також маршрутними автобусами №4, 15, 40, 41, 52, 53, 56, 72, 75, 91 до зупинки “Ринок”.